

A woman with long, wavy, reddish-brown hair is seen from behind, wearing a vibrant red, sleeveless dress. She is sitting on a wooden deck, looking out towards a bright, hazy background that suggests a beach or a coastal setting. In front of her is a light-colored wooden basket with a handle, overflowing with a bouquet of bright red roses and green leaves. The overall mood is romantic and serene.

ΡΕΝΑ
ΡΩΣΣΗ-
ΖΑΪΡΗ

ΔΥΟ ΦΙΛΙΑ
ΓΙΑ ΤΗΝ
ΑΜΕΛΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΠΡΩΤΗ ΕΚΔΟΣΗ: 50.000 ΑΝΤΙΤΥΠΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Δuo φιλιά για την Αμέλια**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Ρένα Ρώσση-Ζαΐρη
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Λελούδη
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Θοδωρής Πιτσιρίκος
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Ρένα Ρώσση-Ζαΐρη, 2016
© Φωτογραφιών εξωφύλλου: Marta Bevacqua/Trevillion Images
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2016

Πρώτη έκδοση: Μάιος 2016, 50.000 αντίτυπα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-1485-0
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-1486-7

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • http://blog.psychogios.gr

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • http://blog.psychogios.gr

ΡΕΝΑ ΡΩΣΣΗ-ΖΑΪΡΗ

ΔΥΟ ΦΙΛΙΑ
ΓΙΑ ΤΗΝ
ΑΜΕΛΙΑ

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΡΕΝΑΣ ΡΩΣΣΗ-ΖΑΪΡΗ

Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορούν επίσης τα βιβλία της για ενηλίκους:

Επάγγελμα γονέας; Πανεύκολο! 2010

Αγαπώ θα πει χάνομαι, 2010

Κόκκινο κοράλλι, 2011

Μικροί άγγελοι, 2012

Άρωμα βανίλιας, 2013

Ο τελευταίος χορός της Σαλώμης, 2014

Δίδυμα φεγγάρια, 2014

Μην πιστεύεις στην αλήθεια, 2015

Στην αγκαλιά του ήλιου, 2015

Βαθύ γαλάζιο, 2016

Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορούν επίσης τα βιβλία της για παιδιά:

Το ψαράκι που μπορούσε να ευχηθεί, 2008

Εγώ είμαι η αρχηγός, 2008

Ένα καινούριο ζώάκι, 2008

Το ψαράκι που φορούσε γυαλιά, 2010

Η Ντανιέλα λέει όχι!, 2010

Ένα αδέσποτο σκυλάκι, 2010

Ο Αϊ-Βασίλης και το μαγεμένο παστίτσιο, 2010

Ένα θαύμα για την Αλίκη, 2010

Η Μαγισσούλα των Χριστουγέννων, 2011

Ένα αδελφάκι για τη Θαλασσένια, 2012

Ο Αϊ-Βασίλης και η μικρή γοργόνα, 2012

Είμαι θυμωμένη!, 2013

Ο Μπουμπριαλαλί με το κόκκινο λειοί, 2013

Η Ντανιέλα και τα επτά λυκάκια, 2015

Η Ντανιέλα και οι επτά Χιονάτες, 2015

Ένα Πάσχα και μισό, 2016

*Δυο φιλιά για τη Σοφούλα μου,
το λατρεμένο βαθύ γαλάζιο της ζωής μου,
το δικό μου κοριτσάκι, την κόρη μου.
Μαζί της πρωτάρχισα να συλλαβίζω την αγάπη...*

*Μάρτυρες για τα λάθη σου δεν είχες. Μόνος μάρτυρας
ο ίδιος εσύ. Τα τακτοποιήσες, τα μονόγραψες, τα σφράγισες
σε λευκούς πάντοτε φακέλους σα να ετοιμάζεις
τη δίκαιη διαθήκη σου. Ύστερα
τα τοποθέτησες προσεχτικά στα ράφια. Τώρα, γαλήνιος,
(ίσως και κάπως φοβισμένος) ούτε βιάζεσαι
ούτε καθυστερείς, γνωρίζοντας ότι, μετά το θάνατό σου,
θ' ανακαλύψουμε πόσον ωραίος ήσουν,
πόσο πολύ πιο ωραίος πέρα απ' τις αρετές σου.*

ΓΙΑΝΝΗΣ ΡΙΤΣΟΣ, «Μετά»

Από το *Αργά, πολύ αργά μέσα στη νύχτα*, Κέδρος, 1991

Λαχταριώνιας δυο φισιά...

Κάθε φορά που ξεκινάω ένα μυθιστόρημα νιώθω πως πιάνω στα χέρια μου ένα κουβάρι κλωστή, κάτι σαν τον μίτο της Αριάδνης. Και τον ξετυλίγω σιγά σιγά, σε κάθε σελίδα, για να καταφέρω να χαρτογραφήσω ψυχές, να φτάσω στη λύτρωση.

Σαστίζω όταν αντικρίζω ανθρώπους που στα μάτια τους λάμπει ο ναρκισσισμός, που ζουν, κινούνται, δρουν με γνώμονα αποκλειστικά και μόνο το συμφέρον τους.

Σε κάθε χώρο, σε κάθε επάγγελμα.

Βούτηξα σε βαθιά άπατα νερά για να τους καταλάβω, για να εξηγήσω τη συμπεριφορά τους. Χώθηκα στην παιδική ηλικία της ηρωίδας μου. Στην ηλικία που διαμορφώνεται η προσωπικότητά μας, που χτίζεται ο ψυχικός και ο συναισθηματικός μας κόσμος.

Συνειδητοποίησα πως δε χρειάζεται να υπάρξουν τραυματικά γεγονότα στη ζωή ενός παιδιού για να αποκτήσει αρνητική εικόνα για τον εαυτό του. Αρκεί μια αρνητική ψυχολογική ατμόσφαιρα μέσα στο σπίτι, αρκεί η στάση των γονιών απέναντί του. Και τότε μέσα στην ψυχή του συσσωρεύονται δυσάρεστα συναισθήματα. Η ενοχή, ο φόβος, ο θυμός, η θλίψη.

Πάλεψα να ξεθαμπώσω την ψυχή της ηρωίδας μου. Για να την ανακαλύψω.

Αν υπήρχε στ' αλήθεια κάποιος μαγικός καθρέφτης για να τον

ρωτήσει κανείς ποια είναι η πιο όμορφη γυναίκα που υπάρχει στον κόσμο, η Χιονάτη θα ερχόταν δεύτερη στη σειρά.

Γιατί ο καθρέφτης θα απαντούσε, χωρίς να διστάσει σταλιά, πως η ομορφότερη γυναίκα στον κόσμο είναι μία και μοναδική. Η Λου Βεργίνη. Το κορίτσι με τα βιολετιά μάτια.

Γεννήθηκε στην Αθήνα. Ένα βράδυ που έβρεχε πολύ. Τη στιγμή της γέννας της, κάπου, κάπως, ένας νάρκισσος πρόβαλε το κεφαλάκι του από το χώμα.

«Σήμερα ήρθε στον κόσμο το πιο όμορφο μωρό! Μια κούκλα με μενεξεδιά μάτια!» άρχισε να φωνάζει ο μαιευτήρας όταν την πρωτοαντίκρισε.

Ο μόνος που δυσανεχτήθηκε ήταν ο πατέρας της. Λαχταρούσε έναν γιο.

Η Λου μεγαλώνει και απαιτεί να της κάνουν όλα τα χατίρια. Κι έρχονται στη ζωή της τα πρώτα φλερτ, τα πρώτα όνειρα. Πασπαλισμένα με τη χρυσόσκονη του εγχώριου Χόλιγουντ, μια και θεωρεί τον εαυτό της νεότερη Ελίζαμπεθ Τέιλορ. Στόχος της να τα καταφέρει. Με όποιο τίμημα.

Και τα καταφέρει και γίνεται η πιο διάσημη, η πιο αγαπημένη Ελληνίδα ηθοποιός.

Τα αστέρια τη λούζουν με την αστερόσκονή τους. Συμμετέχει σε διεθνείς διαγωνισμούς, τη βραβεύει η ίδια η Σοφία Λόρεν. Είναι νέα, είναι πανέμορφη, ολόκληρη η Ελλάδα υποκλίνεται στα πόδια της.

Υπέροχες εποχές, υπέροχα, θεότρελα, παιχιδιάρικα χρόνια. Πρωταγωνιστεί στο Εθνικό Θέατρο, αλλά και στην Επίδαυρο, στο ελεύθερο θέατρο, αλλά και στον κινηματογράφο και στην τηλεόραση. Πετάει ψηλά. Θέλει να αγγίξει τον ήλιο.

Από το κρεβάτι της περνούν διάσημοι σκηνοθέτες και ηθοποιοί. Άντρες που φαντάζουν θεοί του Ολύμπου, μα και άντρες της διπλανής πόρτας. Όλοι την ερωτεύονται, όλοι. Ίσως να φταίνε τα μάτια της, που είναι μενεξεδένια. Αραχνοϋφαντα πέταλα θαλασσινής ανεμώνης.

Μια ζωή στο κόκκινο είναι η ζωή της Λου. Κρουμμένη πίσω από

μυριάδες λάθη και πάθη. Πίσω από περιπέτειες, μυστικά και ψέματα. Φόνους, υπεξαιρέσεις, απιστίες και αμαρτίες ανείπωτες.

Κάθε άντρας που βρέθηκε δίπλα της την ερωτεύτηκε.

Κάθε παιδί που γέννησε τη μίσησε.

Μα δεν την ενδιέφερε διόλου. Τους έγραφε όλους στα παλιά της τα παπούτσια. Τους φερόταν υποτιμητικά. Γιατί δεν είχαν ταλέντο, δεν ήταν διάσημοι.

Θα έρθει άραγε και για κείνη η στιγμή που για λίγη τρυφερότητα, λίγη αγάπη, για δυο φιλιά μονάχα, θα θελήσει να χαρίσει ολόκληρο το βασίλειό της;

Αυτό το μυθιστόρημα χώνεται στις μυρωδιές του φεγγαριού. Που μυρίζει γιασεμί. Μαγεύεται από τη μοναδική Κω, αλλά κι από την περιπλάνησή του στο Ιόνιο πέλαγος, μοσχοβολάει αμύρα και θάλασσα, μεθάει στις θαλασσινές σπηλιές, ξαπλώνει σε αιώρες, μπροστά σε παραλίες με λευκή άμμο, πανύψηλους κοκοφοίνικες, τρικονιάς θάλασσες.

Βουτάει στο απέραντο γαλάζιο της Αμοργού, γεύεται στάλες από τη γοητεία της Ρώμης, περπατάει ξυπόλυτο στον τελευταίο ίσως κρυμμένο παράδεισο σε αυτή τη γη. Το νησί Μπαρμπέντος.

«Ηθοποιός σημαίνει φως!

Κι είναι καημός πολύ πικρός...»

Όλα τα γεύεται η Λου. Όλα. Έρωτες, διασημότητα, πλούτη, ταξίδια, κοσμήματα. Απολαμβάνει τη ζωή μέχρι το μεδούλι της.

«Τι είναι η αγάπη;» ρωτάει κάποια στιγμή.

Είναι η μόνη ερώτηση στην οποία δεν μπορεί να απαντήσει.

Ενδόμυχα τον αποφεύγει τον κρυμμένο, τον πραγματικό εαυτό της. Μέχρι που έρχεται αντιμέτωπη μαζί του, μέχρι που συνειδητοποιεί τα λάθη της ζωής της.

Είχα τόσο πλούσιο υλικό στα χέρια μου. Καταπιάστηκα με το εγώ ενός ανθρώπου. Μιας ηρωίδας που έκλεινε τα μάτια σε όλους και σε όλα με έναν παιχιδιάρικο τρόπο. Που κυριαρχούσε πάνω στους ανθρώπους, τους έπαιζε στα ζάρια της ομορφιάς και της τέχνης της.

Το εγώ απογειώνει. Έρχεται όμως η στιγμή που πρέπει να πληρώσεις. Κι είναι ακριβό το τίμημα, πανάκριβο.

Τους βλέπουμε, τους ακούμε, τους νιώθουμε κάθε μέρα αυτούς τους ανθρώπους που αγαπούν μονάχα τον εαυτό τους. Τα μέσα μαζικής ενημέρωσης ενισχύουν τον ναρκισσισμό τους, τους ρουφάνε άπληστα. Τους στέφουν βασιλιάδες. Τους προσκυνάνε. Για λίγο. Για πολύ λίγο.

Κι ύστερα τους πετάνε στον γκρεμό.

Αντίδοτο του εγωισμού, η αγάπη. Το πιο σπουδαίο μάθημα, το «μάθημα της πεταλούδας» του Νίκου Καζαντζάκη. Για να μάθουμε να ανοίγουμε τις φτερούγες μας με αργό ρυθμό, να είμαστε ταπεινοί, να αποδεσμευτούμε από το εγώ μας, από τα αδιέξοδα της ζωής, τις ματαιότητες.

Αχ, ένιωθα πως δε θα τελείωνε ποτέ αυτό το βιβλίο, πως είχα τόσα, μα τόσα να γράψω. Συγκλονιστική η Δου, με παρέσυρε, συγκλονιστική η ιστορία της, με πήρε μαζί της, με ταξίδεψε ως τα ουράνια. Με πέταξε στον βυθό της θάλασσας...

Έπρεπε να χωθώ με όλη μου την ψυχή μέσα σε έναν τέτοιο χαρακτήρα, έπρεπε να σας οδηγήσω στο μονοπάτι του. Για να καταλάβετε, για να νιώσετε.

Τι σημαίνει αγαπώ πραγματικά τον εαυτό μου.

Τι σημαίνει αγαπώ λανθασμένα τον εαυτό μου.

Ξεφεύγει από τα όριά της η ηρωίδα μου. Σαν τον Νάρκισσο στον αρχαίο ελληνικό μύθο, γοητεύεται από την ίδια την αντανάκλασή της στο νερό.

Πετάει ψηλά ίσαμε τον ήλιο. Σαν τον Ίκαρο βλέπει τα φτερά της να καίγονται.

Είναι απίστευτα γοητευτική η πτήση της ζωής μας. Δεν πρέπει όμως να πετάμε πολύ ψηλά. Το κερί από τα φτερά μας θα λιώσει από τη ζέστη του ήλιου. Δεν πρέπει όμως να πετάμε και πολύ χαμηλά. Τα φτερά μας θα λυθούν από την υγρασία της θάλασσας.

Όπως κάθε φορά που βουτάω στη γραφή, στην ίδια μου την

ανάσα, οφείλω χίλια μύρια ευχαριστώ στις Εκδόσεις Ψυχογίος, τη δεύτερη οικογένειά μου, που μου χαρίζει ασφάλεια, με στηρίζει.

Οφείλω αμέτρητα ευχαριστώ στον φύλακα άγγελό μου, την Αγγέλα Σωτηρίου, αλλά και στην Κλειώ Ζαχαριάδη, στην Πόπη Γαλάτουλα, στην Αμέρισα Μπάστα, στην Ειρήνη Γαβρέλα, σε τόσο πολλούς που εργάζονται παθιασμένα, εκπληρώνοντας τα όνειρα κάθε συγγραφέα.

Τα ευχαριστώ της καρδιάς μου αγκαλιάζουν και την Κατερίνα Δελούδη, την επιμελήτριά μου, που στέκεται δίπλα μου χρόνια τώρα.

Εύχομαι να μαγευτείτε από δυο μονάχα φιλιά. Από Δυο φιλιά για την Αμέλια. Να αφήνετε ελεύθερα τα πραγματικά σας συναισθήματα. Να μη φυλακίζετε τον εαυτό σας.

Να τον αγαπάτε. Πολύ! Είναι μοναδικός, είναι πολύτιμος.

Γιατί είναι όμορφη η ζωή, γιατί είναι υπέροχο να αγαπάς.

Εύχομαι να βουτήξετε με λαχτάρα σε αυτό το μυθιστόρημα που υμνεί την αγάπη, να γοητευτείτε από την ίδια την αντανάκλαση της αγάπης.

Στην ψυχή σας.

PENA ΡΩΣΣΗ-ΖΑΪΡΗ

Στις τρεις μετά τα μεσάνυχτα σηκώθηκα όρθια. Είχε φτάσει η ώρα.

Άναψα το φως. Κοίταξα τον εαυτό μου στον καθρέφτη. Με αντίκρισε μια χλωμή μεσόκοπη γυναίκα, με μαύρους κύκλους κάτω από τα θαμπά μενεξεδιά της μάτια. Φορούσε ένα μεσάτο καλοκαιρινό μαύρο φόρεμα με άσπρες βούλες. Ήταν ένα από τα αγαπημένα μου φορέματα.

Προσπάθησα να χαμογελάσω σε εκείνη την καημένη τη γυναίκα. Μα δεν τα κατάφερα.

Είχε έρθει η ώρα να τη βοηθήσω να ξαναβρεί το χαμένο της χαμόγελο. Έσβησα το φως της καμπίνας, αφού της έριξα μια τελευταία ματιά. Το κρεβάτι ήταν άσπρωτο. Και δεν υπήρχε τίποτα δικό μου πια εκεί μέσα.

Προχώρησα στον διάδρομο. Δεν αντίκρισα κανέναν. Οι επιβάτες κοιμούνταν μακάρια. Πήρα το ασανσέρ, έφτασα στους κάτω ορόφους. Άρχισα να κατεβαίνω τις σκάλες. Με σίγουρα, απόλυτα σίγουρα βήματα. Έφτασα ως τις καμπίνες του πληρώματος. Ξαφνικά, μια πόρτα άνοιξε απότομα.

Πάγωσα.

Εμφανίστηκε ένας Φιλιπινέζος. Θα πρέπει να ήταν ναύτης. Χασμουρήθηκε. Δε με πρόσεξε.

Κρύφτηκα γρήγορα σε μια στροφή του διαδρόμου. Ο Φιλίπ-πινέζος άρχισε να περπατάει προς την αντίθετη κατεύθυνση από μένα. Περιμένα να απομακρυνθεί κι ύστερα προχώρησα.

Άνοιξα μια πόρτα και βρέθηκα στην πρύμνη. Αδιαφόρησα για την επιγραφή που έλεγε: «Απαγορεύεται η είσοδος στους επιβάτες».

Φυσούσε πολύ. Προχωρούσα με κόπο.

Έφτασα ως την άκρη της πρύμνης. Προς την αριστερή πλευρά της. Σκαρφάλωσα προσεκτικά πάνω στην κουπαστή. Άνοιξα τα χέρια μου. Προσπάθησα να κρατήσω την ισορροπία μου. Και μετά κάθισα πάνω στην κουπαστή. Την έπιασα γερά.

Τα πόδια μου αιωρούνταν πάνω από τη θάλασσα. Ο αέρας με χαστούκιζε ανελέητα. Ο αέρας με χλεύαζε. Άρπαξε την ξανθιά μου περούκα, αυτή που φορούσα για να μη με αναγνωρίσει κανένας. Τη στροβίλισε θυμωμένα, μέχρι που την πέταξε στην κατάμαυρη θάλασσα. Τα κύματα την κατάπιαν μεμιάς.

Ανατρίχιασα σύγκορμη.

Φοβόμουν. Φοβόμουν τον θάνατο;

Πονάει άραγε ο θάνατος;

Μια μόνο κίνηση. Μια κίνηση στο κενό.

«Έλα! Τόλμησέ το! Δεν είναι καθόλου δύσκολο! Άνοιξε τις παλάμες σου, άφησε την κουπαστή. Σπρώξε το κορμί σου μπροστά και... πήδα!» με πρόσταξε μια φωνή.

Ήταν η φωνή της συνείδησής μου;

Δεν υπάκουσα. Ήταν το δεκανίκι μου αυτή η ξύλινη κουπαστή. Με ένωνε με τη ζωή. Δεν την άφησα. Μόνο που έμπηξα τα νύχια μου μέσα της. Με όση δύναμη είχα. Ένιωσα τις αγκίδες της να χώνονται στη σάρκα μου.

Το αποφάσισα. Θα ζούσα.

Άρχισα να γλείφω σιγά σιγά τα ξερά μου χείλια.

Έπρεπε άραγε να ζήσω; Το άξιζα;

Όχι!

Έσφιξα κι άλλο τα χέρια μου στην κουπαστή. Τα έσφιξα τό-

σο πολύ, που με πόνεσαν. Από τις παλάμες μου εξαρτιόταν η ζωή μου. Δεν έπρεπε να ανοίξουν. Δεν έπρεπε.

Έριξα μια ματιά κάτω. Στο μαύρο κενό.

Ο αέρας συνέχιζε να λυσομανάει. Σφύριζε μέσα στα αυτιά μου. Με μάλωνε ουρλιάζοντας.

«Είσαι ένοχη, ένοχη! Πρέπει να πεθάνεις! Πρέπει να πεθάνεις! Πέσε! Πέσε!»

Ήθελα να κλείσω τα αυτιά μου με τα χέρια μου. Για να μην τον ακούω. Μα αν το έκανα αυτό...

Ήθελα να ζήσω. Ήθελα να ζήσω.

Κι από την άλλη...

Θα πρέπει να χαμογέλασα. Ειρωνικά.

Γιατί άραγε τους ονομάζουν δειλούς αυτούς που αυτοκτονούν; Κάνουν λάθος! Τεράστιο λάθος! Χρειάζεται τόλμη, χρειάζεται κότσια η αυτοκτονία. Κι εγώ ήμουν δειλή. Κι εγώ ήμουν ένα τίποτα. Η μεγάλη, η διάσημη, η πανέμορφη Λου Βεργίνη ήταν ένα τίποτα.

Ναι, εντάξει. Ήθελα να πεθάνω. Όχι όμως εδώ! Όχι με αυτό τον τρόπο. Όχι πέφτοντας σε μια κρύα, αφιλόξενη θάλασσα.

Θα ήθελα να ξαπλώσω σε εκείνο το λαμπερό πολυαγαπημένο λιβάδι, να αφήσω την τελευταία μου ανάσα σε ένα μέρος που δε θυμίζει σε τίποτα τον θάνατο. Ανάμεσα σε μια θάλασσα από ηλιοτρόπια φυτεμένα για χάρη μου. Να γελάσω, να κλάψω, να θυμηθώ, να ξεχάσω.

Ξαφνικά άκουσα φωνές. Μπερδεμένες αντρικές φωνές.

«Δεν έχω συναντήσει στη ζωή μου τέτοια μάτια. Τέτοια μαγευτικά βιολετιά μάτια σαν τα δικά σου. Θυμίζουν σπάνιους πολύτιμους λίθους...» άρχισε να μου ψιθυρίζει ο Φραντσέσκο.

«Χημεία. Χημεία του έρωτα ονομάζεται αυτό που νιώσαμε», μου φώναξε ο Άρης.

«Θα ήθελα να σε πάω εκεί όπου ανατέλλει ο ήλιος, εκεί όπου χορεύουν οι ανεμώνες της θάλασσας», μου είπε βραχνά ο Απόλλωνας.

«Είμαι ερωτευμένος μαζί σου, Λου. Τρελά, απίστευτα ερωτευμένος!» φώναξε και ο Ηλίας.

Οι άντρες της ζωής μου...

Χαμογέλασα. Ξανά.

Μα αυτή τη φορά το χαμόγελό μου δεν έκρυβε καμιά ειρωνεία. Ήταν ένα χαμόγελο ναζιάρικο. Αντάρρικο.

Θα τα κατάφερα. Ήμουν σίγουρη. Θα τον κατακτούσα και τον θάνατο. Γένους αρσενικού δεν ήταν, έτσι κι αλλιώς;

Χαμογέλασα για τελευταία φορά. Δε φοβόμουν πια.

Άφησα την κουπαστή. Και με τα δύο μου χέρια.

Έκλεισα τα μάτια μου. Σφιχτά.

Ναι, έτσι, έτσι.

Και μετά έσπρωξα το σώμα μου προς τα μπρος. Έπεσα στο κενό.

Μια κραυγή.

Πετάω... Όμορφα που είναι...

Κι ύστερα πόνος.

Πόνος αφόρητος.

Αμέσθα

Ενα αναπάντεχο τηλεφώνημα από το αστυνομικό τμήμα της Κω με ενημέρωσε για τον θάνατο της Λου Βεργίνη, της γυναίκας που με γέννησε. Και με ανάγκασε να ταξιδέψω ως το νησί. Άρπαξα αλαφιασμένη μια μικρή βαλίτσα, έριξα μέσα κάποια απαραίτητα, πήρα αγκαλιά το λάπτοπ μου κι έτρεξα να προλάβω το αεροπλάνο.

Δεν την ήξερα την Κω. Πρώτη φορά την επισκεπτόμουν. Έμεινα μερικές ημέρες εκεί, περιμένοντας τα αποτελέσματα της νεκροψίας της σορού από την Ιατροδικαστική Υπηρεσία Δωδεκανήσου, στη Ρόδο.

Η αστυνομία δεν ήταν απολύτως σίγουρη πως η σορός που είχε ξεβράσει η θάλασσα σε κάποια από τις ακτές του νησιού ανήκε στη Λου. Χρειάζόταν την επιβεβαίωσή μου.

Για να περάσουν οι ατέλειωτες ώρες έκανα βόλτες και μετά γυρνούσα στο ξενοδοχείο.

Μου έλειπαν τα πινέλα και οι λαδομπογιές μου, λαχταρούσα τους μισοτελειωμένους πίνακές μου. Μόνη μου συντροφιά, ο υπολογιστής μου. Τον άνοιγα κι έγραφα ό,τι μου κατέβαινε στο κεφάλι, παρόλο που βαριέμαι να γράφω. Ο δικός μου έρωτας, η δική μου ανάσα, είναι τα χρώματα.

Ένα από τα βράδια που βαριόμουν αφόρητα άνοιξα το μι-

κρό ψυγείο του δωματίου μου, βρήκα μερικά μπουκαλάκια με ποτά. Τα αράδιασα δίπλα στο λάπτοπ και σε μια στιγμή, ασυναίσθητα ίσως, άνοιξα το καπάκι από ένα μπουκαλάκι και ήπια μια γερή γουλιά. Ήταν ούισκι, ένα ποτό που αντιπαθώ. Μου έκαψε τα σωθικά. Ίσως για να με εκδικηθεί για την αντιπάθειά μου.

Άρχισα να βήχω.

Και τότε ήταν που τα δάχτυλά μου πάτησαν τα πλήκτρα του υπολογιστή.

«Συναισθηματικό κενό», έγραψα στη λευκή σελίδα. Χωρίς να το σκεφτώ. Το έγραψα με μικρά γράμματα. Κι από κάτω επανέλαβα με κεφαλαία: «ΣΥΝΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΚΕΝΟ».

Για να το συνειδητοποιήσω.

Λαχτάρησα. Έψαξα στο διαδίκτυο για να ανακαλύψω τι σημαίνει. Μια από τις σελίδες κάποιου ψυχολόγου εξηγούσε πως συναισθηματικό κενό είναι ένα αίσθημα πλήξης, αποξένωσης, απάθειας, μέρος της φυσικής διαδικασίας της θλίψης. Αποτελεσμα χωρισμού, θανάτου ενός αγαπημένου προσώπου ή άλλων σημαντικών αλλαγών.

Είχα ανακαλύψει από τι υπέφερα. Κι όμως το πρόσωπο που αποχωρίστηκα, το πρόσωπο που πέθανε, όπως τουλάχιστον μου ανέφεραν οι αστυνομικοί, δεν ήταν αγαπημένο μου.

Το αντίθετο.

Σταμάτησα μεμιάς να σκέφτομαι. Για να μην παρασυρθώ για άλλη μια φορά από τα συναισθήματά μου. Βγήκα απότομα από το διαδίκτυο. Κι έγραψα «Αμέλια» σε μια λευκή σελίδα.

Έτσι, για να μην ξεχνάω ποια είμαι.

Ώρες ώρες εύχομαι να το ξεχάσω. Για να γλιτώσω μια για πάντα από το πεπρωμένο μου.

Χαμογέλασα ειρωνικά για άλλη μια φορά, διέγραψα το όνομά μου με ένα και μόνο πλήκτρο και έβαλα τα κλάματα.

Μου αρέσει να κλαίω. Με βοηθάει να απελευθερώνομαι από τα έντονα συναισθήματα που με κατακλύζουν.

Με ανακουφίζει.

Με βάφτισαν Αμαλία, αλλά έκαναν μεγάλο λάθος. Έχω ακούσει πως συχνά τα ονόματα έχουν σημασία και σχεδόν πάντα μια ιστορία. Συνήθως εκφράζουν μια εποχή. Κι επηρεάζουν τον χαρακτήρα, ακόμα και τη ζωή μας. Και πως το όνομα Αμαλία συμβολίζει μια ορμητική, ριψοκίνδυνη, ηγετική και αποφασιστική γυναίκα. Που διαθέτει ανοιχτό μυαλό και φαντασία.

Χαζομάρες.

Εγώ είμαι το αντίθετο όλων αυτών. Νωχελική, δειλή, αναποφάσιστη, γεμάτη ανασφάλειες και πάει λέγοντας. Η γυναίκα που με γέννησε πάντως αποφάσισε να αλλάξει ένα γράμμα από το όνομά μου. Προτιμούσε να με αποκαλεί Αμέλια.

Θέλω να ξεχάσω το γεγονός πως με φώναζε έτσι γιατί λάτρευε την Αμέλια Έρχαρτ, που ήταν Αμερικανίδα πρωτοπόρος της αεροπορίας, συγγραφέας και υπέρμαχος των δικαιωμάτων των γυναικών.

Πίστευε πως θα ταυτιζόμουν μαζί της; Πως θα προσπαθούσα να αντιγράψω τα κατορθώματά της; Μα εγώ ήμουν φοβητσιάρα. Δε θα τολμούσα ούτε καν να διανοηθώ να διασχίσω μόνη μου τον Ατλαντικό, όπως έκανε εκείνη.

Πόσο θα ήθελα να τη γνωρίσω. Για να τη ρωτήσω από τι υλικά είναι φτιαγμένη η γενναιότητα. Όμως πέθανε το 1937, πολλά χρόνια πριν ανοίξω τα μάτια μου σε αυτό τον κόσμο. Εξαφανίστηκε πάνω από τον Ειρηνικό ωκεανό κατά τη διάρκεια της προσπάθειάς της να κάνει τον γύρο της Γης. Μέχρι σήμερα δεν έχουν επιβεβαιωθεί οι συνθήκες του θανάτου της.

Ονομάζομαι Αμέλια, λοιπόν. Κι είμαι το εντελώς αντίθετο της γενναίας αεροπόρου. Ήξερα πως το όνομά μου δε μου ταίριαζε. Όμως κανένας από όλους τους ανθρώπους που γνώρισα στη ζωή μου δεν τόλμησε να διαφωνήσει με τις επιλογές της Λου.

Ποια ήμουν εγώ για να το προσπαθήσω;

Η γυναίκα που με γέννησε ονομαζόταν Λουκία. Το -κία όμως το θεώρησε περιττό. Ό,τι ήθελε έκανε αυτή η γυναίκα. Οπότε τη φώναζαν Λου. Λου Βεργίνη, για την ακρίβεια.

Ήταν η απόλυτη σταρ, η ηθοποιός που έκλεψε τις καρδιές των θεατών της. Το κορίτσι με τα βιολετιά μάτια, το αισθησιακό θηλυκό, το μοναδικό ταλέντο της υποκριτικής, η τέλεια, η μοιραία γυναίκα. Εύκολοι, γρήγοροι χαρακτηρισμοί, οι οποίοι την ακολουθούσαν σε ολόκληρη την πολυτάραχη ζωή της.

Γιατί άραγε αρέσει τόσο πολύ στους ανθρώπους να βάζουν ταμπέλες στους άλλους; Ιδιαίτερα αν είναι αναγνωρίσιμοι, αν είναι διάσημοι; Άσχημο πράγμα οι ταμπέλες. Σκέτος ρατσισμός. Γιατί στιγματίζουν, καταπιέζουν. Όμως η Λου ήταν τυχερή ακόμα και σε αυτό. Οι ταμπέλες που της «κόλλησαν» την αποθέωναν. Όσα λάθη κι αν έκανε κατά τη διάρκεια της ζωής της, δεν επηρέασαν τη γνώμη του κοινού της.

Διόλου.

Η Λου Βεργίνη ήταν και θα είναι για πάντα στη συνείδηση του κόσμου η ενσάρκωση του ιδανικού, η επιτομή της τελειότητας.

Κι όμως αυτή η αβάσταχτη ελαφρότητα της ομορφιάς, η αναζήτηση της επίπλαστης ευτυχίας οδηγούν με μαθηματική ακρίβεια στον γκρεμό.

Ή, καλύτερα, στον βυθό της θάλασσας...

Προσπάθησα να απαγκιστρώσω τις σκέψεις μου από εκείνη, έκλεισα το λάπτοπ και σηκώθηκα επιτέλους από την ξύλινη καρέκλα του ξενοδοχείου, στην οποία καθόμουν ώρες ολόκληρες. Έπεσα με τα ρούχα στο κρεβάτι.

Κοιμήθηκα στο λεπτό.

Με ξύπνησαν οι χαδιάρικες ακτίνες του ήλιου που γλίστρησαν ενθουσιασμένες μέσα στο δωμάτιο και πλημμύρισαν κάθε γωνιά του με το λαμπερό καθάριο τους φως. Είχα ξεχάσει να κλείσω τις κουρτίνες.

Σηκώθηκα από το κρεβάτι, τεντώθηκα νοχελικά, άνοιξα την τεράστια γυάλινη μπαλκονόπορτα και βγήκα έξω στο μπαλκόνι με τα διαφανή πλεξιγκλάς που με έκαναν να νιώθω πως ζούσα μέσα στη θάλασσα.

Ήμουν σίγουρη πως δύσκολα θα βρισκόταν μπαλκόνι με τέ-

τοια μαγευτική θεά στο Αιγαίο πέλαγος όπως το δικό μου. Το σαγηνευτικό βαθύ γαλάζιο με καλημέρισε, το γαλάζιο που του άρεσε να γίνεται ένα μαζί μου, ακόμα κι όταν ξάπλωνα στο μαλακό διπλό κρεβάτι.

Βρισκόμουν σε ένα ξενοδοχείο πάνω στο κύμα.

Επέλεξα να μείνω εδώ για να χαϊδέψω τον εαυτό μου. Το είχα απόλυτη ανάγκη αυτό το χάδι. Είχα ανάγκη την απλότητα, τη διακριτική πολυτέλεια αυτού του ξενοδοχείου που συνδύαζε το ξύλο με το γυαλί. Τα απαλά διάφανα χρώματά του γλύκαιναν τις αισθήσεις μου, η θεά με έκανε να νιώθω κομμάτι του ουρανού και της θάλασσας. Το δροσερό θαλασσινό αεράκι του νησιού, το πλημμυρισμένο αρωματικά βότανα, με ξύπνησε για τα καλά, με βοήθησε να ανασάνω βαθιά.

Στ' αλήθεια θα μπορούσα να μείνω μια ζωή εδώ, σε αυτό το ξενοδοχείο με τις λιτές αφαιρετικές γραμμές. Θα μπορούσα να αράξω για πάντα σε μια πολυθρόνα, σε αυτό το μπαλκόνι. Να αντικρίζω το πέλαγος και τα μικρασιατικά παράλια. Να περιχαρλωθώ απ' όλα τα δύσκολα και τα πονεμένα της καθημερινότητάς μου. Όμως στη ζωή δεν μπορούμε να κάνουμε αυτό που θέλουμε. Μπορούμε;

Οι μέρες της προσμονής μου είχαν τελειώσει. Μου τηλεφώνησαν να εμφανιστώ για άλλη μια φορά στο αστυνομικό τμήμα.

Είχα κουραστεί να αντικρίζω αυτό το απέραντο γαλάζιο του ουρανού και της θάλασσας με μάτια κόκκινα από το κλάμα.

Ήταν τόσο παράξενο που έκλαιγα για χάρη της.

Ποτέ δεν είχα αισθανθεί κάτι, οτιδήποτε, για τη Λου.

Ποτέ δεν είχε αισθανθεί η Λου κάτι, οτιδήποτε, για μένα.

Αλλά ο θάνατος διαγράφει όλα τα λάθη, όλες τις αμαρτίες του παρελθόντος, έτσι δεν είναι;

Ρούφηξα τη μύτη μου, για να μην αρχίσω και πάλι πρωί πρωί να κλαίω, και βγήκα τρέχοντας από το ξενοδοχείο. Άρχισα να περπατάω στην παραλία, στο κέντρο της πόλης της Κω. Τα βήματά μου με οδήγησαν στο αστυνομικό τμήμα που βρίσκεται κο-

ντά στο ξενοδοχείο μου και στεγάζεται σε ένα επιβλητικό κτίριο από την εποχή της Ιταλοκρατίας.

Ο αστυνομικός που χειριζόταν την υπόθεση με διαβεβαίωσε πως η νεκροψία στη Ρόδο είχε τελειώσει και πως η σορός της Λου θα βρισκόταν και πάλι κοντά μας σε λίγες ώρες. Ήμουν ελεύθερη να κανονίσω τα διαδικαστικά της κηδείας της.

Τον κοίταξα.

«Μα γιατί χρειαζόταν νεκροψία;» τον ρώτησα.

Έπρεπε να μάθω.

Αναστέναξε. Ήμουν σίγουρη πως αυτή την ερώτηση την είχε ακούσει πολλές φορές.

«Όταν ένας άνθρωπος δεν πεθαίνει από φυσικά αίτια και αναζητείται η αιτία που προκάλεσε τον θάνατό του, διενεργείται νεκροψία και σε μερικές περιπτώσεις και νεκροτομή», άρχισε να μου λέει με επαγγελματικό ύφος. «Κατά τη νεκροψία ο ιατροδικαστής εξετάζει το πτώμα για να εξακριβώσει τις αιτίες και τις συνθήκες του θανάτου», συνέχισε.

«Τελικά; Τι ανακάλυψαν;» τον ρώτησα ξεροκαταπίνοντας.

Ήμουν καθισμένη σε μια καρέκλα. Μπροστά από το γραφείο του. Τον κοιτούσα με ένα βλέμμα πλημμυρισμένο από γνωση. Δες και θα μπορούσε εκείνος ο άγνωστος άντρας να με βοηθήσει να λύσω τα συναισθηματικά μου προβλήματα, να καταλάβω επιτέλους όχι μόνο την αιτία του θανάτου της γυναίκας που με γέννησε αλλά και αν την αγαπούσα ή τη μισούσα αφόρητα.

Ήταν ένας κοντόχοντρος πενηντάρης. Δεν έμοιαζε με αστυνομικό. Πάντα πίστευα πως κάθε επάγγελμα διαμορφώνει τους ανθρώπους. Ο άντρας που βρισκόταν απέναντί μου όμως δεν ήταν αυστηρός. Δε σου προκαλούσε φόβο. Με κοιτούσε σαν να νοιαζόταν για μένα. Μου θύμιζε καλοκάγαθο θείο. Τα μικρά σαν κουμπότρομπες μάτια του πίσω από τα μαύρα κοκάλινα γυαλιά του ανέδιναν τρυφερότητα.

Μου χαμογέλασε κι έριξε μια γρήγορη ματιά σε κάτι χαρτιά που ήταν απλωμένα πάνω στο γραφείο του.

Μετά ξερόβηξε.

«Απ' ό,τι γράφει εδώ, ο θάνατος της μητέρας σας οφείλεται σε αυτοκτονία. Πήδηξε στη θάλασσα. Και πνίγηκε. Ύστερα από την ιατροδικαστική εξέταση έχει αποκλειστεί η εγκληματική ενέργεια. Οπότε δεν προχώρησαν σε νεκροτομή», μου εξήγησε.

Ήρεμα. Αργά. Καλοσυνάτα. Λες και μου έλεγε κάτι κοινότοπο.

«Είναι όμως υποχρέωσή μου να σας ρωτήσω», συνέχισε, «αφού είσατε ο πλησιέστερος συγγενής της, αν θα θέλατε να προχωρήσουμε σε νεκροτομή, αν έχετε σκεφτεί πως...»

«Τι είναι η νεκροτομή;» τον διέκοψα, χωρίς να το θέλω.

«Η νεκροτομή θεωρείται απαραίτητη όταν διά της νεκροψίας δεν μπορούμε να εξακριβώσουμε τι προκάλεσε τον θάνατο κι όταν υπάρχουν υπόνοιες εγκληματικής πράξης. Σημαίνει τη διάνοιξη όλων των κοιλοτήτων του σώματος, δηλαδή της κεφαλής, του θώρακος, της κοιλίας και...»

Χριστέ μου! Τι μου έλεγε; Πώς ήταν δυνατόν να ταλαιπωρησω κι άλλο τη σορό της γυναίκας που με γέννησε;

Ανατρίχιασα και μόνο με τη σκέψη.

«Όχι, όχι», τον διέκοψα. «Δε θα ήθελα να προχωρήσουμε σε τίποτα άλλο», συνέχισα και σηκώθηκα απότομα όρθια.

Σηκώθηκε κι εκείνος. Με πλησίασε. Μου χάρισε ακόμα ένα αμυδρό χαμόγελο και με χτύπησε φιλικά στην πλάτη.

Για να χωνέψω καλύτερα την απώλεια;

Κούνησα το κεφάλι μου. Τον ευχαρίστησα και βγήκα με γρήγορα βήματα από το γραφείο του.

Ακόμα και στον θάνατό της η Λου Βεργίνη έπαιξε θέατρο. Όπως ακριβώς και σε ολόκληρη τη ζωή της. Αυτή τη φορά έκανε μια τελευταία, μια βαθιά υπόκλιση στο κοινό της. Σε αυτό το κοινό για χάρη του οποίου έπαιζε κάθε μέρα θέατρο. Και στην επαγγελματική και στην προσωπική της ζωή.

Υποκλίθηκε και μετά βούτηξε.

Στο πέλαγος.

Αποφάσισα λοιπόν κι εγώ να τη θάψω στο μέρος όπου «επέλεξε» να κάνει την τελευταία της εμφάνιση. Έστω και τυχαία. Αποφάσισα να τη θάψω στην Κω. Μακριά από τις ορδές των δημοσιογράφων, που παραδόξως δε με είχαν εντοπίσει ακόμα. Μακριά από τα μεγάλα, απρόσωπα νεκροταφεία της Αθήνας.

Βγήκα με σκυμμένο το κεφάλι από το κτίριο της αστυνομίας, επισκέφτηκα κάποιο γραφείο τελετών, το οποίο και ανέλαβε όλα τα διαδικαστικά. Η κηδεία της Λου θα γινόταν στο κοιμητήριο του νησιού, σε έναν νοικιασμένο τάφο.

Είχα εκπληρώσει τις υποχρεώσεις μου. Στο ακέραιο.

Το μόνο που μου έμενε ήταν να στείλω ένα μήνυμα στην αδελφή μου. Όχι πως θα είχε κάποια σημασία. Δεν έπρεπε όμως να ξέρει πως η Λου είχε ταξιδέψει για πάντα μακριά μας; Με τη θέλησή της;

Κοντοστάθηκα κι άρχισα να γράφω ένα μήνυμα στο κινητό μου.

«Βρίσκομαι στην Κω. Αύριο, στις τέσσερις το απόγευμα, θα γίνει η κηδεία της μητέρας μας. Στο νεκροταφείο του νησιού. Σε περιμένω».

Τη στιγμή που έγραφα τα δάχτυλά μου άρχισαν να τρέμουν. Ήξερα γιατί. Από τον συσσωρευμένο θυμό που έκρυβα βαθιά μέσα μου για κείνη. Από τον θυμό που ήθελα να πιστεύω πως είχα πια διαγράψει.

Πάτησα «αποστολή».

Το παραδέχομαι. Το μήνυμά μου ήταν απότομο. Ήταν ψυχρό. Δεν ήξερα καν αν είχε μάθει πως η Λου δε ζούσε πια, πως είχε αυτοκτονήσει. Δε ρώτησα τον αστυνομικό αν την είχε ειδοποιήσει κι εκείνη. Δε με ένοιαζε. Με είχε πληγώσει απίστευτα. Την είχα συγχωρήσει. Όμως οι σχέσεις μας ήταν παγωμένες. Ανύπαρκτες.

Αυτό που ήξερα ήταν πως δεν υπήρχε περίπτωση να έρθει, πως δεν υπήρχε περίπτωση να την ξαναδώ στη ζωή μου. Όμως έπρεπε να το κάνω κι αυτό, για να κλείσω όλες τις εκκρεμότητες

προς την οικογένειά μου. Που ο Θεός να την έκανε οικογένεια.

Έπρεπε να κάνω κι ένα τηλεφώνημα. Στον Θεοδωρή. Τον τρυφερό, λατρεμένο μου Θεοδωρή. Του είπα τα νέα. Άντεξα να ακούσω τα αναφιλητά του. Ίσως να ήταν και ο μοναδικός άνθρωπος στη γη που αγαπούσε τη Λου Βεργίνη.

Αφού τελείωσα με τα δύσκολα, άρχισα να προχωράω προς το λιμάνι. Έφτασα στη λεωφόρο Φοινίκων και πέρασα κάτω από τη γέφυρα του κάστρου της Νεραντζιάς που συνδέει την πλατεία Πλατάνου με την είσοδο του κάστρου.

Εκείνο το κάστρο που είχα επισκεφτεί την πρώτη μέρα που βρέθηκα στο νησί. Τη μέρα που έμαθα τα τραγικά νέα.

Θα ήθελα να τη σβήσω από τη μνήμη μου εκείνη τη μέρα.

Όμως δεν μπορούσα.

Αμέσως μόλις έφτασα στο αεροδρόμιο της Κω, ήθελα να αρχίσω να ουρλιάζω. Να ξεσπάσω σε λυγμούς. Να ρωτήσω τον Θεό γιατί με τυραννούσε έτσι, ποιες ακριβώς αμαρτίες πλήρωνα. Δεν έκανα τίποτα απ' όλα αυτά.

Αντίθετα βρήκα το κουράγιο και επισκέφτηκα το κάστρο της Νεραντζιάς. Για να καθαρίσω το μυαλό μου, να ταξιδέψω στο παρελθόν, να ξεχάσω το παρόν.

Το κάστρο στην είσοδο του λιμανιού το έχτισαν οι Ιππότες του Αγίου Ιωάννη πάνω σε αρχαία ερείπια, για να έχουν τον έλεγχο του θαλάσσιου περάσματος. Οι πολεμιστρες, οι υπόγειες στοές, τα βόλια από τα κανόνια και τα κράνη με βοήθησαν να απομακρύνω τις σκέψεις μου απ' όσα τραγικά συνέβαιναν στη ζωή μου. Η θέα του μου έκοψε την ανάσα, χάιδεψε τις αλαφιασμένες μου σκέψεις.

Όπου κι αν γυρνούσα το βλέμμα μου σε αυτή την πόλη, η ιστορία με χαιρετούσε. Λες κι αυτό το νησί ένιωσε τον πόνο μου και προσπαθούσε να μου δώσει κουράγιο.

Οι ψηλοί φοίνικες, οι μιναρέδες, η Τουρκία στο βάθος, τα ερείπια των αρχαίων ναών, οι βυζαντινές εκκλησίες, η ίδια η Κως και η ιστορία της κατάφεραν να με ηρεμήσουν. Αντίκριζα με ευγνωμοσύνη τα σπαρμένα εδώ κι εκεί αγάλματα και τα

γλυπτά, τα αρχαία, τα βυζαντινά, τα ρωμαϊκά, τα μουσουλμανικά κτίρια. Πιάστηκα απεγνωσμένα από τη διάσπαρτη ομορφιά για να απωθήσω τα δικά μου τραυματισμένα συναισθήματα. Άρχισα να τρέχω από εδώ κι από εκεί, προσπαθώντας να τα δω όλα. Περιπάτησα στην ίδια την καρδιά της πόλης, στην Αρχαία Αγορά.

Έτρεξα ακόμα και στον πλάτανο του Ιπποκράτη, ένα από τα γηραιότερα δέντρα του κόσμου. Το θρυλικό πλατάνι που εικάζεται πως είναι απόγονος του δέντρου όπου δίδασκε ο πατέρας της Ιατρικής, πριν από δύομισι χιλιάδες χρόνια. Η περιμέτρος του κορμού του είναι μεγάλη, τα κλαδιά του υποστηρίζονται από σκαλωσιές.

Το κοιτούσα κι ένιωθα πως ανάμεσα στα πλατιά του φύλλα, συντροφιά με το αεράκι και τις ακτίνες του ήλιου, χόρευαν σκιές από το παρελθόν. Κάποια στιγμή εκείνες οι σκιές άρχισαν να μου ψιθυρίζουν. Ήταν άραγε η Λου που προσπαθούσε να βρει έναν τρόπο να επικοινωνήσει μαζί μου;

Έδωξα τις θεότρελες σκέψεις, έφυγα τρέχοντας από τον πλάτανο, συνέχισα να περιδιαβάω την πόλη της Κω.

Γρήγορα συνειδητοποίησα πως για να καταφέρει κανείς να περιγράψει το τρίτο σε έκταση νησί της Δωδεκανήσου πρέπει να ανακαλύψει επίθετα που καλύπτουν τη μαγεία.

«Μακάρων νήσο» το αποκαλούσαν οι αρχαίοι.

Είχαν απόλυτο δίκιο.

Την Κω την ερωτεύτηκα με την πρώτη ματιά. Κι εκείνη το ένιωσε. Μου συμπαραστεκόταν. Προσπαθούσε να ξεγελάσει τη μελαγχολία μου, ρίχνοντας στο διάβα μου τις άπλετες ομορφιές της. Για να με κάνει να ξεχαστώ. Κι είχε έναν ήλιο λαμπερό εκείνες τις ημέρες. Που έπαιζε κυνηγητό με τη διάθεσή μου.

Ήταν Σεπτέμβριος. Ένας Σεπτέμβριος νωχελικός, υγρός, ρομαντικός και μελαγχολικός συνάμα, που πλησίαζε προς το τέλος του. Τα ποδήλατα με τους ανέμελους αναβάτες τους περνούσαν βιαστικά από μπροστά μου, οι τόσοι και τόσοι τουρίστες έτρε-

χαν κατακόκκινοι από την ηλιοθεραπεία να προλάβουν να δουν, να χαρούν, να νιώσουν.

Κι εγώ περπατούσα και χωνόμουν όλο και πιο βαθιά στις σκέψεις μου.

«Αμέλια, να ξέρεις πως θα πάω κρουαζιέρα. Με ένα υπέροχο πλοίο. Το *Serena*. Μη με ψάξεις. Θα επικοινωνήσω εγώ μαζί σου μόλις επιστρέψω. Αντίο».

Αυτά ήταν τα τελευταία λόγια που είχα ακούσει από τη Λου. Και μάλιστα στον τηλεφωνητή του σπιτιού μου. Πριν από δύο μήνες. Προς τα τέλη Ιουλίου.

Μόλις άκουσα τη φωνή της, τα έχασα. Γιατί μου ανακοίνωνε τις κινήσεις της; Ποτέ στη ζωή της δεν είχε κάνει κάτι τέτοιο. Έτσι στα ξαφνικά την έπιασε ο πόνος; Θα πήγαινε κρουαζιέρα. Ε, και λοιπόν; Μια ζωή πήγαινε παντού, έκανε ό,τι στο καλό ήθελε. Χωρίς να το γνωρίζει κανένας. Μια ζωή ποδοπατούσε ανθρώπους. Χωρίς τύψεις. Χωρίς αμφιβολίες.

Γιατί είχε μπει στον κόπο να με ενημερώσει τώρα; Ήξερε καλά πως δε θα την έβγαζα.

Εκτός...

Εκτός κι αν είχε σκοπό να τελειώνει μια και καλή με τη ζωή της. Κι είχε ανακαλύψει έναν πρωτότυπο τρόπο για να με χαίρει. Για πάντα.

Ήμουν σίγουρη πως θα περνούσε καλά. Αυτός ήταν και ο μοναδικός στόχος της ύπαρξής της: να περνάει καλά.

Κύλησε καμιά βδομάδα, κάπου τόσο, χωρίς να έχω νέα της. Δεν ανησύχησα. Σταλιά. Η Λου Βεργίνη δε νοιαζόταν για κανέναν. Μόνο για τον εαυτό της. Σίγουρα θα είχε επιστρέψει από το ταξίδι της, σίγουρα η ζωή της μέσα σε εκείνο το πλοίο θα ήταν παραδεισένια.

Γιατί να μπει στον κόπο να ειδοποιήσει κάποιον; Γιατί να με πάρει τηλέφωνο να μου πει πώς πέρασε; Δε διέθετε ούτε λεπτό για άχρηστες δραστηριότητες. Όπως, για παράδειγμα, να επικοινωνήσει με τα παιδιά της.

Οι μήνες περνούσαν χωρίς να ανησυχίσω. Ήμουν συνηθισμένη στα καπρίτσια της.

Κι ένα βράδυ, προς τα τέλη του Σεπτεμβρίου, γύρισα κουρασμένη στο σπίτι μου και άνοιξα την τηλεόραση.

Έπεσα πάνω στις ειδήσεις.

«Στη νοτιοδυτική ακτή της Κω, στη θαλάσσια περιοχή της Κεφάλου, εντοπίστηκε η σορός μιας γυναίκας...» έλεγε ο παρουσιαστής.

Δεν έδωσα σημασία, φυσικά.

Γιατί να με ενδιαφέρει εμένα το πτώμα μιας γυναίκας που ξεβρόστηκε σε κάποιο νησί της Δωδεκανήσου; Τη λυπήθηκα, φυσικά, την καημένη.

Συνήθως λυπόμαστε όσους έχουν τραγικό τέλος. Νιώθουμε σίγουροι πως κάτι τέτοια φρικτά πράγματα δεν είναι δυνατόν να συμβούν σε μας. Αν μπορούσαμε μάλιστα, θα φτύναμε και στον κόρφο μας. Για να μείνει το κακό μακριά από μας.

«Για το πτώμα ενημερώθηκε η Λιμενική Αρχή της Κω, στελέχη της οποίας διαπίστωσαν ότι πρόκειται για σορό γυναίκας αγνώστων λοιπών στοιχείων που βρισκόταν σε προχωρημένη σήψη. Διενεργείται προανάκριση και θα παραγγελθεί η διενέργεια νεκροψίας-νεκροτομής στην Ιατροδικαστική Υπηρεσία Δωδεκανήσου, στη Ρόδο...»

Ο παρουσιαστής συνέχισε να μιλάει. Κάθισα αναπαυτικά στον καναπέ μπροστά από την τηλεόραση, έπιασα το τηλεκοντρόλ στα χέρια μου κι ετοιμάστηκα να αλλάξω κανάλι, να ακούσω πιο ευχάριστα νέα.

Μα δεν πρόλαβα.

Γιατί αυτό που άκουσα παρακάτω μου έκοψε την ανάσα.

«Παράλληλα ενημερώθηκε και το Λιμεναρχείο Ρόδου, το οποίο είχε πραγματοποιήσει έρευνες για την εξαφάνιση μιας πενήντάχρονης γυναίκας, η οποία επέβαινε στο κρουαζιερόπλοιο *Serena*, σημαίας Μάλτας. Η εξαφάνιση της γυναίκας είχε δηλωθεί, ενώ το κρουαζιερόπλοιο βρισκόταν εν πλω με προορι-

σμό τη Ρόδο. Μετά τον κατάπλου του πλοίου στο λιμάνι, στήθηκε επιχείρηση για τον εντοπισμό της. Τα ίχνη της είχαν εξαφανιστεί στη θαλάσσια διαδρομή μεταξύ Αγίου Νικολάου Κρήτης και Ρόδου. Στις έρευνες, που παρέμειναν άκαρπες, συμμετείχαν πλωτά του Λιμενικού, καθώς και ελικόπτερο Σούπερ Πούμα».

Το τηλεκοντρόλ έπεσε μόνο του από τα χέρια μου.

Σηκώθηκα πάνω έντρομη.

Μια πενήντάχρονη; Η Λου δεν ήταν πενήντα χρονών. Σε λίγες ημέρες θα συμπλήρωνε τα πενήντα οκτώ της χρόνια. Όμως... όμως ήταν ποτέ δυνατόν να μιλούσαν για κείνη;

Είχε εξαφανιστεί;

Έτρεξα στον τηλεφωνητή μου. Ευτυχώς δεν είχα σβήσει το τελευταίο μήνυμά της. Το ξανάκουσα. Τα χέρια μου έτρεμαν καθώς πατούσα τα κουμπιά, η αναπνοή μου είχε κοπεί.

Κάνε, Θεέ μου, να έχει άλλο όνομα το κρουαζιερόπλοιο, κάνε να...

Η φωνή της γυναίκας που με γέννησε ακούστηκε νεανική και ολοζώντανη μέσα από το μηχανήμα:

«Αμέλια, να ξέρεις πως θα πάω κρουαζιέρα. Με ένα υπέροχο πλοίο. Το *Serena*. Μη με ψάξεις. Θα επικοινωνήσω εγώ μαζί σου μόλις επιστρέψω. Αντίο».

Μα δεν επικοινωνήσε ποτέ, όπως μου υποσχέθηκε. Ούτε μου ανέφερε πόσες ημέρες θα διαρκούσε το ταξίδι της. Υπέθετα πως θα είχε γυρίσει, πως αμέλησε να με ειδοποιήσει, όπως συνήθιζε. Και το όνομα του πλοίου με το οποίο ταξίδευε ήταν αυτό που είχε αναφέρει ο παρουσιαστής!

Άκουσα και ξανάκουσα το μήνυμα. Μετά κάθισα στην πρώτη καρέκλα που βρέθηκε μπροστά μου. Μου είχαν κοπεί τα γόνατα. Μα γιατί αντιδρούσα έτσι;

Ήταν άραγε η μόνη μεσήλικας που επέβαινε σε εκείνο το κρουαζιερόπλοιο; Δεν είχα πάει ποτέ μου κρουαζιέρα, αλλά ήξερα πως τέτοια πλοία φιλοξενούν εκατοντάδες, μπορεί και χιλιάδες επιβάτες.

Άρα;

Άρα σκεφτόμουν ανοησίες. Ένα σωρό γυναίκες πενήντα χρόνων θα επέβαιναν σε αυτό το πλοίο. Μου είχαν όμως συμβεί τόσο πολλά και τόσο τραγικά τον τελευταίο καιρό, που ανησυχούσα με το παραμικρό. Ακόμα και για τη γυναίκα που με γέννησε!

Ξεροκατάπια και πήρα τηλέφωνο στο σπίτι που έμενε, στην Ηρώδου του Αττικού. Δεν απάντησε κανείς. Την κάλεσα και στο κινητό της. Ήταν νεκρό.

Σκέφτηκα να έρθω σε επαφή με την αδελφή μου. Ανατρίχιασα και μόνο με τη σκέψη. Είχα ήδη δουλέψει πολύ με τον εαυτό μου για να ξεχάσω τον θυμό μου, για να καταφέρω να τη συγχωρήσω. Δεν ήθελα να την ξαναδώ. Ούτε να της μιλήσω. Αρκετά είχα προσπαθήσει.

Δυστυχώς, δεν είμαι μόνη μου σε αυτό τον κόσμο. Έχω μια ετεροθαλή αδελφή. Πέντε χρόνια μικρότερή μου. Τη λένε Ιοκάστη. Γιατί η Λου, όταν έμεινε έγκυος για δεύτερη φορά, έτυχε να παίζει στην Επίδαυρο τον ρόλο της Ιοκάστης, στον *Οιδίποδα Τύρανο* του Σοφοκλή.

Πολύ ήθελε;

Μόλις γέννησε την αδελφή μου, της χάρισε το όνομα του ρόλου της. Και τη φώναζε Κάσι. Ούτε καν ρώτησε τον σύζυγό της αν του άρεσε το όνομα. Ή αν προτιμούσε κάποιο άλλο. Της μητέρας του, για παράδειγμα.

Έτσι ήταν η Λου Βεργίνη. Ό,τι ήθελε έκανε.

Ευτυχώς, δεν είμαι μόνη μου σε αυτό τον κόσμο. Έχω δύο ακόμα αδέρφια. Δύο αδελφούς. Αλλά αυτό είναι αλλουνού πάπα ευαγγέλιο.

Προσπάθησα να βγάλω από το μυαλό μου πως κάτι κακό είχε συμβεί σε εκείνη την «τέλεια» γυναίκα. Δεν τα κατάφερα.

Και τότε ήταν που χτύπησε το τηλέφωνο. Τρόμαξα. Τινάχτηκα ολόκληρη. Κατάφερα να σηκωθώ από την καρέκλα, κατάφερα να σηκώσω το ακουστικό.

«Κάνε, Θεέ μου, να είναι η Λου, κάνε, Θεέ μου...» μονολόγησα.

Παρόλο που ήμουν σίγουρη πως δε θα ήταν εκείνη.

Γενικά δεν πιστεύω στη διαίσθηση, σε αυτή την ανόητη αντίληψη που στηρίζεται κάπου πέρα από τις φυσικές μας αισθήσεις. Όμως αποδείχτηκα σωστή.

Γιατί μου τηλεφώνησαν από το αστυνομικό τμήμα της Κω.

Μου εξήγησαν πως ύστερα από κάποιες έρευνες που έγιναν σε συνεργασία με το Λιμεναρχείο Ρόδου υπήρχαν βάσιμες υποψίες πως η γυναίκα που επέβαινε στο κρουαζιερόπλοιο *Serena*, σημαίας Μάλτας, και της οποίας τα ίχνη είχαν χαθεί ήταν η μητέρα μου, η Λουκία Βεργίνη.

Η γνωστή στο πανελλήνιο ηθοποιός Λου Βεργίνη.

Μου ανέφεραν μάλιστα πως η κυρία Βεργίνη είχε αποφασίσει να ταξιδέψει με ψεύτικο όνομα. Γι' αυτό και καθυστέρησαν να ανακαλύψουν πως εκείνη ήταν η επιβάτισα η οποία είχε εξαφανιστεί. Μέχρι που ένα μέλος του πληρώματος, μια καμαριέρα, την αναγνώρισε και το ανέφερε στην αστυνομία. Πίστευε πως σε μια από τις καμπίνες της δικαιοδοσίας της διέμενε η διάσημη ηθοποιός. Αλλά δεν ήταν και απόλυτα σίγουρη, γιατί, όπως τόνισε, η κυρία Βεργίνη φορούσε ξανθιά περούκα.

Δε με παραξένεψαν τα λόγια τους. Τα συνήθιζε κάτι τέτοια. Για να περνάει απαρατήρητη. Για να κάνει του κεφαλιού της. Ποτέ δεν την ένοιαζε ακόμα κι αν αναστάτωνε το σύμπαν ολόκληρο.

Μου εξήγησαν πως οι έρευνες είχαν καθυστερήσει αρκετά, γιατί δεν είχε αφήσει κανένα στοιχείο στην καμπίνα της. Υπέθεταν πως η επιβάτισα θα μπορούσε να είχε κατέβει σε κάποιο από τα λιμάνια που προσέγγιζε το πλοίο. Χωρίς να ειδοποιήσει κανέναν.

Οι έρευνες για την εξαφανισμένη γυναίκα δεν έφεραν αποτέλεσμα. Μόλις όμως βρέθηκε εκείνο το πτώμα στην Κω, άρχισαν και πάλι να σκαλίζουν την υπόθεση. Και τότε ήταν που το συσχέτισαν με τη γνωστή ηθοποιό, διαβάζοντας την κατάθεση μέλους του πληρώματος του κρουαζιερόπλοιου. Κι αυτή η κατάθεση ήταν που έφερε την αστυνομία σε επαφή μαζί μου.

Ήταν στα καλά της; Γιατί είχε παίξει αυτό το θεότρολο παιχνίδι;

Προσπάθησα να ηρεμήσω. Μπορεί να κρυβόταν κάπου. Τα συνήθιζε κάτι τέτοια. Μπορεί να κρυβόταν παρέα με κάποιον άντρα μικρότερό της και να περνούσε μια χαρά. Γιατί όμως η αστυνομία είχε βάσιμες υποψίες πως η σορός η οποία εντοπίστηκε σε κάποια ακτή της Κω, σε προχωρημένη σήψη, ανήκε στη Λου;

Μα τι στο καλό είχε κάνει;

Θεέ μου!

Επιβιβάστηκε ινκόγκνιτο σε ένα κρουαζιερόπλοιο, φορώντας μια ξανθιά περούκα; Και μετά αποφάσισε να αυτοκτονήσει, πέφτοντας στη θάλασσα;

Γιατί; Για ποιον λόγο; Δεν είχε κανένα πρόβλημα.

Ή μήπως έκανα λάθος;

Μια ζωή στο κόκκινο ήταν η δική της. Μια ζωή κρυμμένη πίσω από μυριάδες λάθη, πάθη, αμαρτίες, περιπέτειες, μυστικά και ψέματα.

Δεν είχα όμως χρόνο για σκέψεις και εικασίες.

Έπρεπε να τρέξω όσο πιο γρήγορα γινόταν σε εκείνο το νησί. Έπρεπε να κρυφτώ από τους δημοσιογράφους, τα κανάλια, τους παπαράτσι, τους κι εγώ δεν ξέρω ποιους, για ακόμα μια φορά. Έπρεπε να χώσω το κεφάλι μου στην άμμο, όπως η στρουθοκάμηλος.

«Πριν από δύο μήνες περίπου το Λιμεναρχείο Ρόδου είχε κάνει έρευνες για την εξαφάνιση μιας πενήντάχρονης γυναίκας, η οποία επέβαινε στο κρουαζιερόπλοιο *Serena*», άρχισε να μου εξηγεί εκείνος ο καλοκάγαθος αστυνομικός που χειριζόταν την υπόθεση, την πρώτη μέρα που βρέθηκα στο νησί. «Ένα βράδυ ένας από τους ναύτες του πλοίου βρισκόταν στην πρύμνη κι άκουσε μια δυνατή κραυγή. Νόμισε πως κάποιος από τους επιβάτες έπεσε στη θάλασσα, αλλά δεν ήταν βέβαιος. Ύστερα από διαταγή του πλοιάρχου ξεκίνησε η καταμέτρηση των επιβατών. Δια-

πιστώθηκε η απουσία μιας γυναίκας. Ενημερώθηκε αμέσως και το λιμεναρχείο. Αρχισαν οι έρευνες, που αποδείχτηκαν άκαρπες. Όταν ξεβρόσθηκε ένα πτώμα στο νησί μας, άνοιξε και πάλι η υπόθεση της εξαφανισμένης γυναίκας. Πιστεύουμε πως η σορός που βρέθηκε ανήκει στη Λουκία Βεργίνη», τελείωσε.

Κι ύστερα άρχισε να μου κάνει ερωτήσεις.

Όχι, δεν μπορούσα να απαντήσω σε καμία από αυτές. Το μόνο που έκανα ήταν να του επιβεβαιώσω πως όντως η Λου είχε επιβιβαστεί σε εκείνο το κρουαζιερόπλοιο.

«Είσαστε απόλυτα σίγουρη γι' αυτό;» με ρώτησε με έμφαση.

Κούνησα καταφατικά το κεφάλι μου και του ανέφερα το μήνυμα στον τηλεφωνητή μου.

«Μπορείτε να μου εξηγήσετε γιατί η μητέρα σας φέρθηκε με αυτό τον τρόπο; Γιατί χρησιμοποίησε ψεύτικο όνομα; Γιατί φορούσε ξανθιά περούκα;»

«Υποθέτω πως δε θα ήθελε να την πάρουν χαμπάρι οι δημοσιογράφοι», μουρμούρισα.

«Αφού είχε αποφασίσει να πέσει στη θάλασσα, γιατί εξαφάνισε όλα τα προσωπικά της είδη από την καμπίνα;»

Δεν του απάντησα.

Συνέχισε να με ρωτάει.

«Ήθελε να πεθάνει χωρίς να το πάρει είδηση κανένας; Γιατί επιβιβάστηκε σε κείνο το πλοίο; Αν ήθελε πραγματικά να δώσει ένα τέλος στη ζωή της, δε θα ήταν πιο εύκολο να...»

Ο αστυνομικός έλεγε, έλεγε, μα σταμάτησα να του δίνω σημασία. Κάποια στιγμή θυμάμαι πως του χαμογέλασα. Μα το χαμόγελό μου αλλοπαρμένο ήταν.

Είχα φτάσει και είχα ξεπεράσει τα όριά μου. Δεν άντεχα άλλο. Τα χαστούκια της μοίρας είχαν κάμψει προ πολλού τις αντοχές μου.

Μισόκλεισα τα μάτια μου, αφήθηκα στις σκέψεις μου.

Μεμιάς εμφανίστηκε μπροστά μου ο Ηλίας. Ο άντρας μου.

Θυμήθηκα την προδοσία του.

Θυμήθηκα τον διασυρμό. Της ίδιας της οικογένειάς μου.

Κι ύστερα εκείνο το δυστύχημα. Κι ύστερα την κηδεία του Ηλία.

Άραγε πόσα μπορεί να αντέξει ένας άνθρωπος;

Τόσους και τόσους μήνες είχε χυθεί ένα σωρό μελάνι για χάρη της οικογένειάς μου. Γιατί ο Ηλίας Κομνηνός, ο αξιαγάπητος σύζυγός μου, τον οποίο η Λου είχε τη φαινή ιδέα να κάνει πρόεδρο της ασφαλιστικής εταιρείας του πεθαμένου της συζύγου, του πατέρα της Κάσι, είχε κρίνει σκόπιμο να καταχραστεί τα χρήματα της εταιρείας.

Λίγο καιρό πριν κατηγορήθηκε για υπεξαίρεση ενός μεγάλου ποσού, το οποίο μετέφερε από λογαριασμούς πελατών σε δικούς του υπεράκτιους λογαριασμούς. Οι εξαπατημένοι επενδυτές στήνονταν ημέρες έξω από τα γραφεία της εταιρείας, τα κανάλια έσθηναν πάρτι.

«Ο γαμπρός της Λου Βεργίνη υπεξαίρεσε ποσό της τάξης των 4,5 εκατομμυρίων ευρώ!» έλεγαν οι δημοσιογράφοι στις ειδήσεις.

Και οι μεσημεριανές εκπομπές στην τηλεόραση δεν είχαν άλλη έννοια. Μόνο να στέλνουν τους ρεπόρτερ τους να με κυνηγούν, να με φωτογραφίζουν, να στήνουν ένα μικρόφωνο μπροστά στο στόμα μου.

«Πώς αισθάνεστε που ο άντρας σας είναι καταχραστής; Τι λέει η μητέρα σας; Πώς νιώθει η διάσημη ηθοποιός; Πληγωθήκε από τις παράνομες ενέργειες του γαμπρού της;»

Έτρεχα να τους ξεφύγω.

Έτρεχα σαν αγρίμι που το κυνηγούν στο πλησιέστερο σουπερμάρκετ για να προμηθευτώ λίγα τρόφιμα. Μετά κρυβόμουν και πάλι, σαν κυνηγημένη. Σε ένα σπίτι με κλειστές γοιλίες. Συντροφιά μου μια παράξενα πονεμένη σιωπή.

Πληγωμένα συναισθήματα. Βουρκωμένα μάτια. Δύσκολες ανάσες. Αυτή ήταν η δική μου η ζωή.

Ο Ηλίας, στην προσπάθειά του να υπερασπιστεί τον εαυτό

του, αποφάσισε να παρουσιαστεί οικειοθελώς μαζί με τον δικηγόρο του στην αστυνομία και να καταθέσει σχετικά με την υπόθεση.

Κι ύστερα, χωρίς καν να με αποχαιρετίσει, πέταξε με το αεροπλάνο του, αυτό που νοίκιαζε από κάποια αερολέσχη. Ένα μονοκινητήριο τύπου Τσέσνα.

Πέταξε μακριά, για να ξεχάσει τους καημούς και τις διώξεις που τον περίμεναν. Να ξεχάσει εμένα, τη γυναίκα που πρόδωσε με τόση ευκολία, να ξεχάσει τους συνεχείς καβγάδες μας. Αλλά και το διαζύγιο, το οποίο του είχα ζητήσει.

Ταξίδεψε μέχρι τη Λακωνία.

Στην επιστροφή του από τη Σπάρτη είχε κακοκαιρία. Δεν ακολούθησε τις συμβουλές των πιλότων της αερολέσχης να βγει Μονεμβασιά για να την αποφύγει. Προσπάθησε να ανεβάσει το αεροσκάφος πάνω από τον Πάρωνα. Λίγο πριν φτάσει στην κορυφή του, έχασε το ένα φτερό. Κι ύστερα έπεσε.

Σε μια χαράδρα.

Σίγουρα έζησε για λίγο μέσα στο κουφάρι του αεροσκάφους. Σίγουρα. Γιατί προσπάθησε να ζητήσει βοήθεια. Κατέγραψαν τις απεγνωσμένες του κραυγές. Μιλούσε, μέχρι που το αεροπλάνο του έπιασε φωτιά, μέχρι που δεν έμεινε τίποτα από αυτόν.

Ήθελα να κλάψω για κείνον. Μα δεν τα κατάφερα. Συνέχισα να μένω κλεισμένη στο σπίτι μου. Ημέρες ολόκληρες.

Δεν ήθελα να δω κανέναν.

Δεν ήθελα να μιλήσω σε κανέναν.

Η Λου με πήρε τηλέφωνο. Μα δεν ήρθε να με δει.

Η αδελφή μου ήταν άφαντη.

Ωραία οικογένεια...

Μόνη μου συντροφιά, ο εαυτός μου.

Ναι. Κοστίζει στ' αλήθεια να σε λένε Βεργίνη. Το πληρώνεις με τα ίδια τα συναισθήματά σου, με την ίδια την ψυχική σου ισορροπία.

«Θα σας ρωτήσω άλλη μια φορά. Γιατί πιστεύετε πως η μη-

τέρρα σας αποφάσισε να πάει σε αυτή την κρουαζιέρα; Μήπως για να περάσει λίγες όμορφες ημέρες πριν από το τέλος, ένα τέλος που είχε αποφασίσει η ίδια να βάλει στη ζωή της;» με ρώτησε ξαφνικά ο αστυνομικός και με έβγαλε από τις σκέψεις μου.

Τον κοίταξα. Μα στην πραγματικότητα δεν τον έβλεπα.

Σκέφτηκα το κορμί της Λου που έπεσε στη θάλασσα κάπου με ταξί Αγίου Νικολάου και Ρόδου και βολόδερνε κοντά δυο μήνες στον υγρό του τάφο, μέχρι να ξεβρωστεί σε κάποια παραλία της Κω. Είχε γίνει ένα με τα κύματα, τα θαλάσσια πλάσματα, ένα με ό,τι κι αν βρήκε στον δρόμο του σε αυτό το μακάβριο ταξίδι του.

Φαίνεται πως χλώμιασα.

«Κυρία Βεργίνη, είσαστε καλά; Θέλετε ένα ποτήρι νερό;» με ρώτησε πάλι ο αστυνομικός και με κοίταξε με εκείνα τα τρυφερά του μάτια.

Ήταν κάτι παραπάνω από ευγενικός μαζί μου.

Με λυπόταν. Ήταν ολοφάνερο.

«Δε θέλω νερό. Δε θέλω τίποτα», ψέλλισα. «Μόνο... να σας ρωτήσω κάτι που...»

«Στη διάθεσή σας».

«Πώς είσαστε τόσο βέβαιος πως η γυναίκα... η σορός της γυναίκας ανήκει στη Λου Βεργίνη;» τον διέκοψα.

«Ο σωματότυπος του πτώματος και η ηλικία ταιριάζουν με τη μητέρα σας», μου είπε. «Δε θα σας υποβάλω όμως στην ταιλωπωρία να αντικρίσετε τη σορό. Το πτώμα βρίσκεται σε προχωρημένη σήψη. Έμεινε πολύ καιρό μέσα στη θάλασσα. Η σήψη έχει αλλοιώσει τελείως τα χαρακτηριστικά και... ξέρετε...»

Όχι, δεν ήξερα. Ούτε ήθελα να μάθω. Το μόνο που κόντεψα να του πω ήταν πως η Λου θα χαιρόταν πολύ που κατάφερε να κρύψει οκτώ χρόνια από την ηλικία της.

Μα τι σκεφτόμουν; Η Λου δεν υπήρχε πια. Ήταν πεθαμένη.

Μια και το πτώμα ήταν αδύνατον να αναγνωριστεί, μου έφεραν να δω κάποια κομμάτια υφάσματος. Από τα ρούχα που φορούσε.

«Αυτό το ύφασμα το έχετε ξαναδεί; Σας θυμίζει κάτι;» με ρώτησε ο αστυνόμος.

Κοίταξα με θολά μάτια το μικρό νάιλον σακουλάκι. Μέσα του αναπαυόταν ένα κομμάτι μαύρο ύφασμα με λευκές βούλες.

Χαμογέλασα ειρωνικά. Ήταν ποτέ δυνατόν να θυμάμαι τα φορέματα της Λου; Είχα να τη δω...

Θεέ μου! Δεν ήταν δυνατόν! Μόλις εκείνη τη στιγμή συνειδητοποίησα πως είχα να της μιλήσω τουλάχιστον δύο χρόνια. Κι ούτε θυμόμουν πόσο καιρό είχα να τη δω από κοντά.

Ξεροκατάπια.

«Όχι. Δεν ξέρω αν το έχω ξαναδεί. Δεν το θυμάμαι», του απάντησα.

Δεν μπορούσα να αναγνωρίσω τι φορούσε η μητέρα μου.

Δεν μπορούσα να αναγνωρίσω το ίδιο το πτώμα.

Οπότε;

Οπότε θα μου ήταν πιο βολικό να σκεφτώ πως η Λου ζούσε.

Απλώς έπαιζε κάποιο από εκείνα τα αιώνια παιχνίδια της.

Πήρα μια βαθιά ανάσα κι άρχισα να σκέφτομαι πως είχα έρθει άδικα σε αυτό το νησί, πως άδικα υπέβαλα τον εαυτό μου σε αυτή την ψυχική ταλαιπωρία.

Μέχρι που μου έφεραν να δω το κόσμημα που φορούσε. Πριν καλά καλά βγάλει ο αστυνόμος εκείνη τη σκουριασμένη αλυσίδα από το σακουλάκι, ήξερα ήδη πως ανήκε σε κείνη.

Τα μάτια μου γέμισαν δάκρυα.

Προσπάθησα, αλλά δεν κατάφερα να πνίξω μια πονεμένη κραυγή.

Η Λου Βεργίνη ήταν μια γυναίκα που στο διάβα της ζωής της έκανε πολλούς άντρες να την ερωτευτούν. Της είχαν κάνει δώρο πολλά, πάμπολλα κοσμήματα. Περιδέραια, δαχτυλίδια, σκουλαρίκια, βραχιόλια, κολιέ, καρφίτσες, ρολόγια. Στολισμένα με ζαφείρια, διαμάντια, σμαράγδια, ρουμπίνια. Ακριβά, πανάκριβα κοσμήματα.

Κάθε κόσμημά της έκρουβε και μια ιστορία.

Όμως η αλυσίδα που επέλεξε να φορέσει την ημέρα που αποφάσισε να φύγει για πάντα από αυτό τον κόσμο ήταν απλή. Και φθηνή. Ένα ασημένιο κολιέ που έγραφε «ΛΟΥ». Της το είχα κάνει δώρο εγώ. Όταν ήμουν ακόμα μαθήτρια, στην πρώτη γυμνασίου.

Είχα ξοδέψει όλες μου τις οικονομίες, ήθελα να έχει κάτι από μένα. Γιατί θα έφευγε μακριά μου. Θα έλειπε μήνες. Σε περιοδεία, με τον θίασό της.

«Τα γράμματα και η αλυσίδα είναι σε ασήμι 925», μου είχε πει η κυρία στο κατάστημα που το αγόρασα.

Τότε δεν ήξερα από κοσμήματα. Όμως ένιωσα χαρούμενη για όσα μου είχε αναφέρει.

«Ασήμι 925», έλεγα και ξανάλεγα, λες κι ήταν κάτι πολύ σημαντικό, και φούντωνα από περηφάνια σφίγγοντας το κουτάκι στα χέρια μου.

Δεν ξαφνιάστηκε όμως όταν της χάρισα το δώρο μου. Η δική μου η καρδιά ήταν που ετοιμαζόταν να σπάσει από την αγωνία μέσα στο στήθος μου. Ήθελα να της αρέσει, να ενθουσιαστεί. Να με σφίξει στην αγκαλιά της και να μου πει πως είμαι η καλύτερη κόρη του κόσμου, πως με λατρεύει.

Όμως τίποτα δεν έγινε όπως ακριβώς το φανταζόμουν.

Άνοιξε το κουτάκι. Λίγο βαριεστημένα, είναι η αλήθεια. Είδε το ασημένιο κολιέ με το όνομά της. Μου χαμογέλασε.

Με ένα τυπικό, θεατρinίστικο χαμόγελο.

«Σ' ευχαριστώ, χρυσό μου», μουρμούρισε.

Ψυχρά. Άτονα.

Και μετά έφυγε από κοντά μου.

Ποτέ δεν την είδα να φοράει εκείνη την αλυσίδα που της είχα χαρίσει. Τον μακρύ κρινένιο της λαιμό κοσμούσαν πάντοτε τα πανάκριβα κολιέ που της χάριζαν οι άντρες που περνούσαν από τη ζωή της.

Γι' αυτό κι όταν αντίκρισα την αλυσίδα μέσα σε εκείνο το μουντό αστυνομικό τμήμα, πάνω στο γραφείο του αστυνόμου, τα έχασα. Πραγματικά.

Ξεροκατάπια.

Τη φόρεσε επίτηδες; Επειδή έγγραφε «ΛΟΥ»; Τη φόρεσε για να με κάνει να καταλάβω πως τελικά μ' αγαπούσε λιγάκι; Ήταν ειρωνική η κίνησή της; Ήξερε πως θα χανόταν στη θάλασσα, πως θα γινόταν τροφή για τα ψάρια, ενώ ένα κολιέ με ασήμι 925 δε θα πάθαινε τίποτα;

Ποιο ήταν άραγε το ψέμα και ποια η αλήθεια απ' όλα όσα σκεφτόμουν;

Ένα και μόνο δάκρυ κύλησε στο μάγουλό μου.

«Ναι, είναι μια αλυσίδα της. Με το όνομά της», μουρμούρισα, προσπαθώντας να καταπνίξω τους λυγμούς που κρύβονταν μέσα μου, αναζητώντας διέξοδο.

Ο αστυνόμος κούνησε το κεφάλι του. Ύστερα με ευχαρίστησε. Μου είπε πως δε με χρειαζόταν άλλο.

Βγήκα με βαριά, κουρασμένα βήματα έξω. Στον καθαρό αέρα του νησιού. Στο χρώμα, στο φως, στο θαλασσινό αεράκι, στη ζωή.

Ένας ποδηλάτης χτύπησε δυο τρεις φορές το κουδούνι του για να τον προσέξω. Και είχε δίκιο. Περπατούσα μέσα στον ποδηλατόδρομο, χαμένη στις σκέψεις μου. Παραμέρισα, του έκανα χώρο για να περάσει.

Τότε μονάχα συνειδητοποίησα πως βρισκόμουν στο πανέμορφο παλιό λιμάνι, κοντά στα άπειρα καραβάκια που κάνουν μίνι κρουαζιέρες στα μικρασιατικά παράλια, αλλά και στα γύρω νησιά.

Ένα πονεμένο πλάσμα σε έναν παραδεισένιο τόπο. Αυτό ήμουν. Χαμογέλασα ειρωνικά, διέσχισα τον δρόμο και προχώρησα προς την πλατεία Ελευθερίας. Γρήγορα βρέθηκα σε ένα κατάστημα σε κάποιον από τους εμπορικούς δρόμους. Έπρεπε να αγοράσω τα κατάλληλα ρούχα. Τα ρούχα του πένθους. Ψώνισα στα βιαστικά ένα μαύρο πουκάμισο και μια μαύρη φούστα. Κρατώντας σφιχτά τη σακούλα στο χέρι, γύρισα πίσω στην πλατεία και χώθηκα στη Δημοτική Αγορά για να ξεχαστώ αντικρίζοντας τα τοπικά εδέσματα.

Η Λου δεν υπήρχε πια. Αποφάσισε έτσι, στα καλά καθούμενα, να φορέσει το κολιέ που έγγραφε το όνομά της, να πηδήξει από το πλοίο, να δώσει τέλος στη ζωή της. Οι ιατροδικαστές ήταν σίγουροι πως είχε αυτοκτονήσει και...

Σταμάτα!

Κοίτα τι όμορφο χρώμα που έχει το μέλι. Το μέλι που παράγεται από τους μελισσοκόμους της Αντιμάχειας. Έντονα αρωματικό, έντονα γευστικό, με κεχριμπαρένιο χρώμα. Κομμάτι από την ίδια τη γλύκα της φύσης, αρωματισμένο με θυμάρι, λαμπερό σαν τις ηλιαχτίδες...

Κοίταξε κι αυτό το παραδοσιακό γλυκό του κουταλιού, το ντοματάκι. Με το έντονο κόκκινό του χρώμα, το μελένιο του σιρόπι. Ξέχνα τα πονεμένα, όλα όσα έχουν στοιχειώσει τη ζωή σου, και κοίταξε αυτή την κανελάδα.

Τι γράφει στην ετικέτα της; Παρασκευάζεται με φυλλαράκια μοσχολούλουδου, αρμπαρόριζας, ζάχαρη, γαρίφαλα, νερό, ξυλάκια κανέλας. Κοίταξε και το γλυκό σκουροκόκκινο χρώμα της. Θα είναι σίγουρα έντονη και γλυκιά η γεύση της κανέλας μέσα σε αυτό το ποτό, θα αφήνει μια υπόνοια κάψας στη γλώσσα...

Προσπαθούσα να ξεγελάσω τον εαυτό μου.

Μάταια.

Είχα αρχίσει να ζαλιζομαι από τις σκέψεις που έσφιγγαν το κεφάλι μου. Αγόρασα στα βιαστικά ένα μπουκάλι κανελάδα, έφυγα από την αγορά, κοντουστάθηκα δίπλα στο τζαμί της πλατείας.

Ένας παράξενος πόνος διέτρεχε το στήθος μου.

Κι αύριο ήταν η κηδεία της γυναίκας που με έφερε στον κόσμο.

Βρισκόμουν μόνη, ολομόναχη σε έναν καινούργιο μαγευτικό τόπο. Βρισκόμουν παρέα με μια πλαστική σακούλα που μέσα της έκρουβε τα ρούχα του πένθους μου.

Κι ένα μπουκάλι κανελάδα.

Κάτι δεν πήγαινε καλά με μένα. Με το ίδιο μου το πεπρωμένο. Προχώρησα βιαστικά στην κεντρική πλατεία. Αντίκρισα μια

μαγευτική καμάρα. Μια τεράστια φούξια μπουκαμβίλια ξάπλωνε νοχελικά πάνω της, λες και την προστάτευε. Χώθηκα κάτω από την καμάρα και κάθισα σε ένα ταβερνάκι με θέα τη Ρωμαϊκή Αγορά.

Έσφιξα τη σακούλα με την κανελάδα στην αγκαλιά μου. Έκλεισα για λίγο τα μάτια μου...

Βούτηξα στο παρελθόν μου.

Μεμάς εμφανίστηκαν μπροστά μου κάτι χέρια ροζιασμένα και σκληρά. Χέρια που λάτρευα. Κι ένα πρόσωπο πλημμυρισμένο τρυφερότητα. Το πρόσωπο του κηπουρού της καρδιάς μου.

«Δε στενοχωριέσαι που έχεις ρυτίδες;» τον είχα ρωτήσει μια μέρα.

«Όχι, μωρό μου. Δε στενοχωριέμαι. Οι ρυτίδες μου φανερώνουν χάδια του ήλιου, χαρές και λύπες, ανάμεικτες με την ξενοιασιά», μουρμούρισε ο πατέρας μου.

Ήταν σαν να τον έβλεπα μπροστά μου να μου δίνει κουράγιο, να μου μιλάει για τις ομορφιές της ζωής. Παράγγειλα μια σαλάτα και ένα ποτήρι κρασί, που το ήπια στην υγεία του, ενώ το βλέμμα μου το είχε ήδη αιχμαλωτίσει η Ρωμαϊκή Αγορά που απλωνόταν μπροστά στα πόδια μου.

Την άλλη μέρα το μεσημέρι, στις τέσσερις ακριβώς, βρισκόμουν στην εκκλησία του νεκροταφείου. Πίστευα πως θα έθαβα τη Λουμόνη. Αλλά έκανα λάθος. Όχι, δεν εμφανίστηκε η αδελφή μου, μα εκείνος ο καλοκάγαθος αστυνομικός που ήταν ο μόνος άνθρωπος με τον οποίο μιλούσα στο νησί.

Και η Μαρίσια. Μια τριαντάχρονη κοπέλα από την Πολωνία, που δούλευε ως καμαριέρα στο ξενοδοχείο μου. Ζούσε χρόνια με τον άντρα της στην Κω, το θεωρούσε δεύτερη πατρίδα της αυτό το νησί. Με λυπήθηκε. Στάθηκε δίπλα μου για να μου συμπαρασταθεί.

Τελικά υπάρχουν άνθρωποι που συμπεριφέρονται με γνώμονα την αγάπη, την καλοσύνη κι όχι το συμφέρον, σκεφτόμουν

και παραξενεύομαι την ώρα που ο παπάζ έψαλλε τη νεκρώσιμη ακολουθία.

Όλη την ώρα της κηδείας και της ταφής το μυαλό μου έτρεχε. Σαν να το κληρονομούσα.

Θυμήθηκα τη Λου. Θα ξεκαρδιζόταν στα γέλια, αν μπορούσε να παρευρεθεί στην κηδεία της. Και μετά θα γινόταν έξαλλη με την επιλογή μου. Δεν ήταν για τα απλά και τα λιτά αυτή η γυναίκα. Θα προτιμούσε μια μεγαλοπρεπή κηδεία.

Ακόμα και πανελλήνιο πένθος, αν ήταν δυνατόν.

Θα ήθελε να πλημμυρίσει το μεγαλύτερο νεκροταφείο της πρωτεύουσας από τους θαυμαστές της, να υπάρχει μέχρι και ζωντανή κάλυψη του μυστηρίου από την τηλεόραση. Από όλα τα κανάλια. Μεγάλα και μικρά. Θα ήθελε να μιλήσουν γι' αυτήν οι πιο γνωστοί, οι πιο σπουδαίοι σε ολόκληρη τη χώρα.

Ναι. Έτσι ήταν αυτή η γυναίκα.

Κι εγώ πήγα κόντρα στα θέλω της. Την κήδεψα σε ένα νησί που κεντάει την ανάσα του στην ίδια την ομορφιά, χορεύει αγκαλιά με το παρελθόν, ακουμπάει στην αγκαλιά του ήλιου, μοσχομυρίζει βότανα, ξαποσταίνει νοχηλικά στο Αιγαίο. Και βουτάει στη γαλήνη της ψυχής. Την κήδεψα στην Κω.

«Να ξέρεις πως εδώ είναι η αληθινή ομορφιά... μαμά», ψέλλισα, χωρίς καλά καλά να το καταλάβω.

Την ώρα της ταφής.

Τα έχασα. Ξεροκατάπια. Τα μάτια μου πλημμύρισαν δάκρυα.

Ήταν η πρώτη φορά στη ζωή μου που κατάφερα να αποκαλέσω «μαμά» τη γυναίκα που με γέννησε.

Η Μαρίσια μού χαμογέλασε και ακούμπησε μια αγκαλιά φούξια μπουκαμβίλιες στα χέρια μου. Τις πέταξα πάνω στο φρέσκο χόμα, που σκέπασε το φέρετρο της μητέρας μου.

«Θα ήθελα να μείνω λίγο ακόμα εδώ. Μόνη μου», μουρμούρισα ύστερα διστακτικά.

Ο αστυνόμος και η Μαρίσια κούνησαν το κεφάλι τους. Λες κι ήταν συνεννοημένοι. Κι απομακρύνθηκαν.

Κοιτούσα τον φρεσκοσκαμμένο τάφο με βουρκωμένα μάτια. Μάτια απλανή. Δεν ξέρω για πόση ώρα. Δε θυμάμαι.

Ήθελα να μείνω για λίγο κοντά στη μαμά μου. Δεν ήξερα όμως τι να πω για να αποχαιρετίσω τον άνθρωπο που με έφερε στον κόσμο.

Ξαφνικά γονάτισα δίπλα στον τάφο. Μεμιάς στριμώχτηκαν μέσα στο μυαλό μου όλα όσα ήθελα να ξεστομίσω.

«Γονιός δε γίνεσαι όταν γεννήσεις ένα παιδί, αλλά όταν το μεγαλώσεις», άρχισα να ψιθυρίζω.

Μα γιατί ψιθυρίζα;

«Δε με αποδέχτηκες, κι έτσι δεν κατάφερα να μάθω να αγαπάω τον εαυτό μου. Δε μου χάρισες ασφάλεια, για να πιστεύω σε μένα. Ξέρεις τι έγγραψε ένας σπουδαίος ποιητής, μαμά; Ακόμα κι ένα τέταρτο μητέρας αρκεί για δέκα ζωές και πάλι κάτι θα περισσέψει. Κι εσύ δεν κατάφερες να μου χαρίσεις ούτε ένα τέταρτο...» συνέχισα, σφίγγοντας τις χούφτες μου πάνω στο φρεσκοσκαμμένο χώμα.

«Μα να ξέρεις πως εγώ... εγώ σ' αγαπάω. Πάντα θα σ' αγαπάω. Και σε συγχωρώ. Αλήθεια σου λέω... Πάρε μαζί σου τη συγχώρεσή μου, όπου και να πας», μουρμούρισα.

Κι άρχισα να κλαίω.

Κάποια στιγμή σηκώθηκα με κόπο και με βαριά, κουρασμένα βήματα άρχισα να προχωρώ έξω από το νεκροταφείο.

Κι εκεί, έξω ακριβώς από την πύλη, είδα ένα μαύρο γυαλιστερό αυτοκίνητο. Το κοίταξα με μάτια θολά.

Ξαφνικά η πόρτα του άνοιξε.

Από μέσα του πετάχτηκε η αδελφή μου.

Νόμιζα πως ο πόνος, η θλίψη, η άσχημη συναισθηματική κατάσταση στην οποία βρισκόμουν με έκαναν να βλέπω εφιάλτες.

Κοκάλωσα στη θέση μου.

Όμως ήταν στ' αλήθεια η αδελφή μου, η Κάσι. Κι ερχόταν προς το μέρος μου.

Στην αγκαλιά της κρατούσε... κρατούσε ένα μωρό!

Με πλησίασε.

«Σε περιμένα, Αμέλια», μου είπε με εκείνο τον χαρακτηριστικό ένρινο τρόπο ομιλίας της. «Σε περιμένα, για να σου παραδώσω αυτό εδώ!» συνέχισε.

Κι ακούμπησε στα χέρια μου το παιδί.

Ασυναίσθητα το έσφιξα στην αγκαλιά μου.

«Τι... τι εννοείς;» κατάφερα να πω.

Γιατί τα είχα εντελώς χαμένα.

Όμως η Κάσι μού είχε ήδη γυρίσει την πλάτη της και προχωρούσε με γρήγορα βήματα προς το αυτοκίνητό της.

«Είσαι με τα καλά σου; Ποιανού είναι αυτό το παιδί; Γιατί μου το έδωσες; Τι συμβαίνει; Μπορείς να μου πεις; Δεν καταλαβαίνω! Περιμένέ με!» φώναξα πιο δυνατά αυτή τη φορά κι άρχισα να τρέχω για να την προλάβω, με το μωρό στην αγκαλιά μου.

Η αδελφή μου δεν έδωσε καμία σημασία στις απεγνωσμένες μου φωνές. Κάθισε στη θέση του οδηγού και άνοιξε το τζάμι.

Δεν είχε αλλάξει καθόλου από την τελευταία φορά που την είχα δει. Μόνο που είχε περιποιηθεί τον εαυτό της. Ήταν έντονα μακιγιαρισμένη. Τα αμυγδαλωτά καστανά της μάτια ήταν βαμμένα στην εντέλεια. Τα κοντά κατακόκκινα μαλλιά της φροντισμένα στο κομμωτήριο.

«Σε παρακαλώ! Πάρε πίσω το παιδί!» συνέχισα να φωνάζω, καθώς πλησίασα το αυτοκίνητο.

«Είναι η κόρη μου. Μόνο που δεν έχω χώρο για κείνη στη ζωή μου. Κάνε την ό,τι στο καλό θέλεις. Σου την παραδίδω», φώναξε και η Κάσι.

Κι έριξε στα πόδια μου μια πάνινη τσάντα. Μέσα από το ανοιχτό παράθυρο.

«Είσαι τρελή; Τι είναι αυτά που λες; Σήμερα διάλεξες να μου κάνεις αστεία; Πριν από λίγη ώρα έθαψα τη μητέρα μας και... Πάρε πίσω το παιδί!»

«Αν δεν τη θέλεις τη μικρή, δώσ' την. Όπου στο καλό νομίζεις. Όμως είναι δική σου πια. Στην τσάντα θα βρεις τα επίση-

μα έγγραφα. Το μόνο που χρειάζεται είναι η συναίνεσή σου, η υπογραφή η δική σου», τσίριξε η αδελφή μου.

Ξεροκατάπια. Μα τι ήταν αυτά που μου έλεγε;

Νόμιζα πως βρισκόμουν στη ζώνη του λυκόφωτος.

Πως ζούσα έναν τρελό, θεοπάλαβο εφιάλτη.

Συνέχισα να κοιτάζω πανικόβλητη την αδελφή μου. Τα είχα τόσο πολύ χαμένα, που δεν είχα κουράγιο πια να αρθρώσω ούτε μια λέξη.

Και τότε ήταν που η Κάσι έκανε όπισθεν με φόρα.

Κοίταξα το αυτοκίνητό της που έφευγε μακριά με ανοιχτό το στόμα. Το μόνο που κατάφερα να συνειδητοποιήσω ήταν πως το είχε νοικιάσει.

Το αυτοκίνητο εξαφανίστηκε γρήγορα από τα μάτια μου.

Κι απέμεινα μόνη μου.

Αγκαλιά με ένα μωρό.

Έξω από την πόρτα του νεκροταφείου του νησιού.

Λουκία

Αν υπήρχε στ' αλήθεια κάποιος μαγικός καθρέφτης για να τον ρωτήσει κανείς ποια είναι η πιο όμορφη γυναίκα στον κόσμο, είμαι απόλυτα σίγουρη πως η Χιονάτη θα ερχόταν δεύτερη στη σειρά.

Γιατί ο καθρέφτης θα απαντούσε αμέσως, χωρίς να διστάσει σταλιά, πως η ομορφότερη γυναίκα στον κόσμο είναι μία και μοναδική.

Εγώ.

Γεννήθηκα το 1957 στην Αθήνα, στο μαιευτήριο Έλενα. Ένα βράδυ του Οκτωβρίου που έβρεχε πολύ. Καμία σχέση με το γνωστό τραγούδι «Ένα βράδυ που 'βρεχε, που 'βρεχε μονότονα».

Γιατί εκείνη τη συγκεκριμένη βραδιά η πρωτεύουσα εμφάνιζε εικόνες βιβλικής καταστροφής από την καταιγίδα που την έπληξε, όπως έγγραφαν την επόμενη μέρα οι εφημερίδες.

Δρόμοι πλημμύρισαν δημιουργώντας σημαντικά κυκλοφορικά προβλήματα, οδηγοί εγκλωβίστηκαν από συγκέντρωση υδάτων και χρειάστηκαν τη βοήθεια της πυροσβεστικής. Η στάθμη του Κηφισού ανέβηκε επικίνδυνα και σε πολλές περιοχές της Αθήνας το νερό ξεπέρασε τα πενήντα εκατοστά.

Η νεροποντή διόλου δε με εμπόδισε όμως να έρθω στον κόσμο. Αντίθετα, καλό μου έκανε. Ξέπλυνε το περιβάλλον, το κου-

κούλωσε με τα πέπλα της υγρασίας. Μετέτρεψε σε λάσπη καθετί κακό. Άλλαξε τα σχήματα και τα χρώματα. Καθάρισε τη βρομιά.

Γεννήθηκα ένα βράδυ που τραγουδούσε η βροχή. Ίσως γι' αυτό λατρεύω το υγρό στοιχείο. Κι ήμουν στ' αλήθεια ένα πανέμορφο μωρό. Ακόμα και ο μαιευτήρας που ξεγέννησε τη μητέρα μου, ακόμα κι αυτός που είχε αντικρίσει εκατοντάδες νεογέννητα στην επαγγελματική του ζωή, όταν είδε το αγγελικό μου πρόσωπο, τα μεγάλα βιολετιά μου μάτια, όταν πρόσεξε τα μακριά μου πόδια, έμεινε με ανοιχτό το στόμα.

«Σήμερα γεννήθηκε το πιο όμορφο μωρό ολόκληρης της καρδιάς μου! Μια κούκλα με μενεξεδιά μάτια!» άρχισε να φωνάζει και να αγκαλιάζει ενθουσιασμένος τις νοσοκόμες.

Άλλο που δεν ήθελαν κι εκείνες δηλαδή. Γιατί, απ' ό,τι θυμάται η μαμά, ο γιατρός της ήταν ένας πολύ εντυπωσιακός άντρας.

Ο πατέρας μου, από την άλλη, ξίνισε τα μούτρα του αμέσως μόλις πληροφορήθηκε πως γεννήθηκα με βιολετιά μάτια. Και τα ξίνισε ακόμα περισσότερο όταν έμαθε πως ήμουν κορίτσι.

«Πώς έκανα τέτοιο λάθος; Πώς εμπιστεύτηκα έναν γιατρό που δεν ξέρει καν πως το χρώμα των ματιών στα μωρά αλλάζει με την πάροδο του χρόνου;» έλεγε και ξανάλεγε σε όσους βρίσκονταν κοντά του στο σαλόνι του μαιευτηρίου.

Για να λέμε την αλήθεια, είχε κάποιο δίκιο. Γιατί το χρώμα των ματιών είναι κληρονομικό χαρακτηριστικό και καθορίζεται από την ποσότητα της χρωστικής ουσίας, τη μελανίνη, που παράγει ο οργανισμός κάθε ανθρώπου. Τα μωρά έχουν μικρή παραγωγή μελανίνης κατά τη γέννηση. Καθώς όμως τα μάτια τους εκτίθενται στο φως, η παραγωγή της συγκεκριμένης ουσίας αυξάνεται, κι έτσι τα μάτια τους αλλάζουν χρώμα μέχρι την ηλικία των έξι μηνών.

Μόνο που ο μπαμπάς μου δεν ήξερε πως εμένα με είχαν ευλογήσει οι μοίρες. Δεν μπορούσε να φανταστεί πως είχα φέρει εξάρες. Γιατί τα μάτια μου δεν έχασαν ποτέ τα μαγευτικά μενεξεδιά τους χρώματα.

Κι ήμουν πανέμορφη. Βγαλμένη, λες, μέσα από τα παραμύθια. Όχι μόνο ο μαιευτήρας αλλά και όποιος πλησίαζε την κούνια μου έμενε στ' αλήθεια με το στόμα ανοιχτό. Οι καλές ή οι κακές νεράιδες, όπως το δει κανείς, με καταδίκασαν από την πρώτη στιγμή που γεννήθηκα να ζήσω αγκαλιά με τον θάνατο.

Κάτι που φυσικά δεν άφησα ανεκμετάλλευτο.

Ο πατέρας μου καταγόταν από τη Μάνη κι ήταν διευθυντής σε κάποιο υποκατάστημα της Εθνικής Τράπεζας. Και η μητέρα μου είχε κληρονομήσει μια αρκετά μεγάλη περιουσία από τους γονείς της. Έτσι δε χρειάστηκε να δουλέψει, αν και στα χρόνια που γεννήθηκα εγώ λίγες γυναίκες δούλευαν.

Στην Αθήνα του 1957, μια πρωτεύουσα που διήνυε τη δεκαετία του '60, το φθινόπωρο σήμαινε ταβέρνα και κρασί. Καθώς πλησίαζε η γιορτή του Αγίου Δημητρίου, τα βαρέλια άνοιγαν κι οι δρόμοι, τα υπόγεια, τα εστιατόρια, ακόμα και οι αυλές μοσχοβολούσαν ρετσίνα.

Ο πατέρας μου, παρόλο που ανήκε στην αριστοκρατική, όπως την έλεγαν τότε, κοινωνία και τραπέζωνε τους φίλους του στα πολυτελή ξενοδοχεία της εποχής, σε μια ταπεινή ημιυπόγεια ταβέρνα στο Μεταξουργείο πήγε να πιει στην υγεία της νεογέννητης κόρης του. Και να πνίξει τον πόνο του στο κρασί, μια και είχαν διαφευστεί οι ελπίδες του για τον πολυπόθητο γιο.

Ποτέ του δεν το χώνεψε που δεν απέκτησε αγόρι. Με αυτό τον καημό πέθανε.

Φαίνεται πως υποσυνείδητα αυτό τον καημό τον κληρονόμησα κι εγώ. Μικρή ήμουν όταν ορκίστηκα πως αν ποτέ γινόμουν μάνα θα ήθελα να αποκτήσω γιους. Και μόνο γιους!

«Α, ρε συ, Βασιλική!» φώναζε ο μπαμπάς στη μαμά μου, όταν ανέβαινε στην ταράτσα κι αντίκριζε τα απλωμένα ρούχα. «Πότε επιτέλους θα δω κανένα σώβρακο κρεμασμένο δίπλα στο δικό μου; Κιλότες και μόνο κιλότες με περιτριγυρίζουν συνέχεια!»

«Σουτ, καλέ Θεοδωρή! Μη φωνάζεις! Σε ακούνε οι γείτονες!» του απαντούσε αυτή, κοκκινίζοντας ολόκληρη.

Και τότε εκείνος προσποιούνταν πως την κυνηγούσε γύρω τριγύρω στην ταράτσα και κατέβαιναν και οι δύο τρέχοντας τη στενή σιδερένια στριφογυριστή σκάλα που οδηγούσε στην κουζίνα μας και κλειδώνονταν στο υπνοδωμάτιό τους για λίγο.

Εμένα με άφηναν παρέα με τη Μαντώ, την υπηρέτρια.

Στα παιδικά μου μάτια φάνταζε μεγάλη σε ηλικία. Μα θα 'ταν δε θα 'ταν δεκαέξι χρονών. Ήταν ψηλή, γεροδεμένη, με μια χοντρή μακριά κοτσίδα ψαροκόκαλο, που ξεκινούσε από την κορυφή του κεφαλιού της. Μια κατάμαυρη κοτσίδα, δεμένη πάντα στην άκρη της με ένα κόκκινο κορδελάκι.

«Γιατί ο μπαμπάς και η μαμά κλείδωσαν την πόρτα του δωματίου τους; Γιατί δεν είναι μαζί μας;» τη ρωτούσα.

Επειδή ζηλεύα. Επειδή ήθελα τον πατέρα μου δικό μου.

«Ε... να, κάτι δουλειές έχουν κι όπου να 'ναι θα εμφανιστούν, θα δεις», μου απαντούσε εκείνη και κοκκίνιζε.

Με το παραμικρό κοκκίνιζε η Μαντώ.

Πέρασε αρκετός καιρός για να καταλάβω τι ακριβώς ήταν εκείνες οι «δουλειές» που έκαναν πίσω από την κλειστή τους πόρτα. Μα, παρ' όλες τις προσπάθειές τους, η μαμά δεν κατάφερε να μείνει ξανά έγκυος.

Είναι παράξενο, αλλά οι αναμνήσεις των παιδικών μας χρόνων μας κυνηγούν σε ολόκληρη τη ζωή μας.

Μυρωδιές, ήχοι, εικόνες χτίζουν σιγά σιγά την προσωπικότητά μας. Η μικρή, ασήμαντη καθημερινότητα παρέα με τους γονείς μας παίζει σημαντικό ρόλο στη μετέπειτα ζωή μας, στο χτίσιμο των διαπροσωπικών μας σχέσεων.

Μέναμε σε ένα υπέροχο νεοκλασικό στην Αχαρνών. Ο κήπος του ήταν γεμάτος νεραντζιές, που κόβαμε τον καρπό τους, μικρούλικο και καταπράσινο ακόμα, και τον κάναμε γλυκό του κουταλιού, αλλά και κάτι φυτά με μεγάλα μαλακά καταπράσινα φύλλα σε σχήμα βέλους και ψηλά κοτσάνια. Την άνοιξη γέμιζαν άσπρα λουλούδια που νόμιζα πως ήταν κρίνοι. Χρόνια αργότερα κατάλαβα πως έκανα λάθος. Το φυτό αυτό ονομάζε-

ται καλά και ανήκει στην οικογένεια των κρίνων. Αυτό όμως δε με εμπόδιζε κάθε 25η Μαρτίου, από τα επτά μου χρόνια και μετά, να κόβω έναν «κρίνο» και να παριστάνω τον αρχάγγελο Γαβριήλ. Γονάτιζα, έσκυβα το κεφάλι μου και πρόσφερα τον κρίνο στην Παναγία.

Έτσι κι αλλιώς είχα μάθει από το σχολείο πως την Παναγία δεν μπορούμε να τη δούμε, ζει μέσα μας. Οπότε δε με πείραζε που δεν έπαιρνε τον «κρίνο» από τα χέρια μου. Έκανα τρεις φορές τον σταυρό μου και τον έβαζα σε ένα ποτήρι με νερό.

Με πείραζε όμως που τα Χριστούγεννα και ο μπαμπάς και η μαμά έσκυβαν στα γέλια όταν τους έλεγα πως εγώ ήμουν η αιτία που γεννήθηκε ο Χριστός!

Ήμουν πάντως τυχερή, γιατί το μπαλκόνι της κρεβατοκάμαράς μου έβλεπε στον κήπο. Τις ημέρες του καλοκαιριού τρελαινόμουν να ακούω να τραγουδάνε τα τζιτζίκια, αλλά και τις νύχτες να γκρινιάζουν μονότονα τα τριζόνια. Καθημερινή μου συντροφιά οι δεκαοκτούρες, που δε σταματούσαν να φωνάζουν «δεκαοκτώ» λες κι ήξεραν καλά πως ήθελα να μεγαλώσω γρήγορα, να γίνω δεκαοκτώ χρονών και να κάνω ό,τι θέλω στη ζωή μου.

Μέρα τη μέρα, εποχή την εποχή, ένιωθα πως ο κήπος μεγάλωνε μαζί μου. Κι όταν κάτι μαγευτικές νύχτες φάνταζαν ημέρες από τη λάμψη του ολόγιομου φεγγαριού, κι όταν κάποια βράδια έπαιρναν φωτιά τα αστέρια, άνοιγα την μπαλκονόπορτά μου, ξάπλωνα στο μαρμάρινο μπαλκόνι, έκλεινα τα μάτια και ανάσαινα τη μαγεία, ανάσαινα τις μυρωδιές των παιδικών μου χρόνων.

Τον λάτρευα τον κήπο μας. Κάποιους χειμώνες μάλιστα τον θυμάμαι και χιονισμένο. Φάνταζε παραμυθένιος.

Στο κέντρο του δέσποζε ένας ψηλός φοίνικας. Κι ήταν τόσο ψηλός, που όσες πέτρες κι αν του πετούσα δεν κατάφερα να κατεβάσω τους χουρμάδες του.

Το σπίτι είχε ξύλινη εξώπορτα με μια περίτεχνη σιδεριά. Ένας στενός διάδρομος με ασπρόμαυρα πλακάκια, σαν σκακιέρα, οδηγούσε σε μια επιβλητική ξύλινη σκάλα και στον επά-

να όροφο όπου μέναμε. Τα παράθυρά μας ήταν ξύλινα, με γαλλικά παραθυρόφυλλα. Ζεσταινόμαστε με μια σόμπα που έκαυγε κάρβουνο. Τα μπουριά της, απειλητικά κατάμαυρα πλοκάμια χταποδιού, όργωναν όλα τα δωμάτια. Τα πατώματα του σπιτιού ήταν φτιαγμένα με μωσαϊκό. Μόνο στις κρεβατοκάμαρες ήταν ξύλινα. Η Μαντώ, η υπηρέτριά μας, τα γυάλιζε με παρκετίνη. Τα μισούσα εκείνα τα πατώματα. Η παρκετίνη μύριζε άσχημα, αποπνιχτικά, και οι αγκίδες τους χώνονταν συχνά στα ξυπόλυτα πέλματά μου. Άσε που τα βράδια έτριζαν και με έκαναν να τρέμω από τον φόβο μου και να δυσκολεύομαι να κοιμηθώ.

Το ισόγειο του σπιτιού μας το νοικιάζαμε σε δύο δίδυμα αδέρφια μεγάλης ηλικίας. Τον κύριο Φίλανδρο και τον κύριο Αγησίλαο. Και, παρόλο που ήταν δίδυμοι, δεν έμοιαζαν καθόλου. Μου θύμιζαν τον Χοντρό και τον Λιγνό. Ο ένας ήταν ψηλός και χοντρός, ο άλλος αδύνατος και κοντός. Δεν ήταν όμως ηθοποιοί, αλλά συγγραφείς. Με παραξένευε που δεν έβγαιναν σχεδόν ποτέ από το σπίτι τους. Κάθονταν μπροστά στις γραφομηχανές τους και πατούσαν τα πλήκτρα, καπνίζοντας το ένα τσιγάρο πάνω στο άλλο. Τους παρατηρούσα από το παράθυρο του σαλονιού τους, που έβλεπε στον δρόμο. Πάντα σκυφοί στο καθήκον, πάντα με ένα τσιγάρο στο στόμα. Από το παράθυρο ξετρύπωνε ο καπνός από τα τσιγάρα τους, ενώ τα «κλικ» των πλήκτρων και το «ντινγκ» των γραφομηχανών τους ακούγονταν μέχρι το πεζοδρόμιο.

Δεν έμαθα ποτέ τι απέγιναν εκείνοι οι νοικιάρηδες μας. Όταν, ύστερα από χρόνια, πέθανε η μητέρα μου και πούλησα το πατρικό μου σπίτι, έχασα και τα ίχνη τους. Δεν ξέρω καν αν εκδόθηκαν όσα έγγραφαν ασταμάτητα χρόνια ολόκληρα.

Μόλις άρχισα να καταλαβαίνω το περιβάλλον γύρω μου, λάτρεψα το περίπτερο της γειτονιάς μας. Έπαιρνε μαγικές διαστάσεις μπροστά στα μάτια μου. Κρεμασμένα με μανταλάκια γύρω τριγύρω του βρίσκονταν τα *Κλασικά Εικονογραφημένα*, ο *Μικρός Ηρώας*, η *Μικρή Λουλού* ή ακόμα και περιοδικά για με-

γάλους, η *Βεντέτα*, το *Ρομάντζο*, το *Πάνθεον*. Η μητέρα μου τα αγόραζε, αλλά για αρκετά χρόνια μου απαγόρευε να τα διαβάσω. Κάτι που με έκανε να βράζω από τον θυμό μου.

Ευτυχώς που η μαμά δε δίσταζε να μου αγοράζει εκείνες τις κόκκινες καραμέλες τσάρλεστον ή κάποιο γλειφιτζούρι κοκοράκι, για να σταματήσω να γκρινιάζω.

Γενικά ήμουν πολύ γκρινιάρια. Απαιτούσα να μου κάνουν όλα τα χατίρια.

«Α πα πα! Είσαι ίδιος ο πατέρας σου!» παραπονιόταν συχνά η μητέρα μου.

Διόλου δε με στενοχωρούσαν τα λόγια της. Αντίθετα. Με έκαναν να χαίρομαι. Γιατί ο μπαμπάς ήταν ένας ομορφάντρας με σκούρα μπλε μάτια. Ψηλός και επιβλητικός. Κι όταν έμπαινε στο σπίτι, νόμιζες πως το γέμιζε ολόκληρο με την παρουσία του.

Δε στάθηκε να σκεφτεί τη λατρεία που του είχα όμως, να συλλογιστεί τις ανάγκες της μοναχοκόρης του. Πριν προλάβω να συμπληρώσω τα δέκα μου χρόνια, με εγκατέλειψε. Πέθανε μια μέρα στη δουλειά του. Συγκοπή έπαθε. Δεν του το συγχώρησα ποτέ.

Δεν έπρεπε να με παρατήρει έτσι!

Απόμεινα μόνη με τη μητέρα μου. Η οποία δεν ξαναπαντρεύτηκε και δεν ξανάβγαλε από πάνω της τα μαύρα πένθιμα ρούχα.

Ποτέ της δε συνειδητοποίησε πόσο κακό μου έκανε αυτό το χρώμα που φορούσε χρόνια ολόκληρα. Ένα χρώμα που καλά καλά δεν είναι χρώμα. Του λείπουν το φως, η ζωή, η χαρά, η ζωντάνια, συμβολίζει τον θάνατο και την απώλεια.

Την κοιτούσα μέρα νύχτα έτσι μαυροφορεμένη και η παρουσία της με απειλούσε. Με φόβιζε. Ένας από τους λόγους που απομακρύνθηκα από αυτήν ήταν και τα μαύρα ρούχα. Τα είχα συνδυάσει με δυσάρεστα συναισθήματα.

Το μαύρο για μένα ήταν και είναι πάντα το κακό.

Τι περίμενε στ' αλήθεια φορώντας συνέχεια εκείνα τα ρούχα; Να διώξει γρηγορότερα από μέσα της τη λύπη για τον χαμό του άντρα της; Μεγάλη γυναίκα ήταν κι έπρεπε να ξέρει πως

για να φτάσουμε στο φως πρέπει να ξεπεράσουμε το σκοτάδι.

Η μαμά συνέχισε να ζει μέσα στη νύχτα κι εγώ, από αντίδραση, απομακρυνόμουν όλο και περισσότερο από κοντά της.

Μαλακός χαρακτήρας ήταν. Γρήγορα συνειδητοποίησα πως μπορούσα να την κάνω ό,τι θέλω, πως ήταν του χεριού μου. Δεν τη φοβόμουν. Την αφηφούσα.

Μετά τον θάνατο του πατέρα μου, με έπαιρνε μαζί της όπου και να πήγαινε. Δες και φοβόταν μη με χάσει κι εμένα. Ακόμα και στην ΕΒΓΑ της γειτονιάς μας με έπαιρνε. Δεν της έφερνα αντίρρηση όμως. Γιατί το γαλακτοπωλείο φιλοξενούσε τις αγαπημένες μου λιχουδιές, τα γεμιστά μπισκότα. Τα γεμιστά με βανίλια, σοκολάτα και φράουλα μπισκότα, που ήταν φυλαγμένα σε κάτι μεταλλικά κουτιά με γυάλινο καπάκι.

Τα λάτρευα. Κυριολεκτικά.

Έκλεινα τα μάτια μου και τα μύριζα. Κι ύστερα τα άνοιγα προσεκτικά κι έτρωγα μονάχα τη γέμιση. Ή τοποθετούσα τρεις τέσσερις σειρές με γέμιση τη μία πάνω στην άλλη, σε ένα και μόνο μπισκότο. Μεγάλωνα με την απορία πώς και γιατί δεν μπορούσαν να δημιουργήσουν ένα σούπερ μπισκότο με αλλεπάλληλες στρώσεις γέμιση.

Συνόδευα τη μητέρα μου ακόμα και στο κομμωτήριο. Έβλεπα να τυλίγουν τα μαλλιά της σε ρόλεϊ, να σκεπάζουν το κεφάλι της με ένα ροζ δίχτυ. Σκέπαζαν και τα αυτιά της με κάτι κοκάλινα καπάκια σε σχήμα αυτιού. Ήταν σπ' αλήθεια μαρτύριο για μένα να την περιμένω να ψήσει το κεφάλι της ώρες ατελείωτες κάτω από μια κάσκα σεσουάρ και να προσπαθώ να πάρω ανάσες ανάμεσα στη μυρωδιά του ασετόν.

Δε μετάνιωσα γι' αυτές τις επισκέψεις μου στο κομμωτήριο της μαμάς. Γιατί κάπου εκεί στα δώδεκα δεκατρία μου χρόνια έπιασα στα χέρια μου ένα καινούργιο περιοδικό. Ονομαζόταν *Φαντάζιο*. Ήταν ίσως το πρώτο περιοδικό lifestyle στην Ελλάδα.

Ξαφνικά η ζωή μου βρήκε το νόημά της. Είδα τις ιλουστρα-

σιόν φωτογραφίες, διάβασα όλες τις συνεντεύξεις των ηθοποιών που φιλοξενούσε. Το ρούφηξα από την πρώτη ως την τελευταία του σελίδα. Κι από εκείνη τη στιγμή κατάλαβα τι ήθελα να κάνω στη ζωή μου.

Να γίνω ηθοποιός.

Μου άρεσε ο κινηματογράφος. Τρελαινόμουν. Κάθε Κυριακή πηγαίναμε με τη μαμά στο *Σινεάκ*, στην οδό Πανεπιστημίου. Λειτουργούσε στο υπόγειο του *Ρεξ*. Εκεί πρωτογνώρισα τον *Χοντρό και τον Αιγνό*, τον *Γούντι τον Τρουποκάρυδο*, τον *Τομ και Τζέρι*, αναρίθμητα κινούμενα σχέδια και παιδικές ταινίες που με βοηθούσαν να χαθώ στο όνειρο.

Κι ύστερα τελείωνε η ταινία, μαζί και οι φαντασιώσεις μου, κι ύστερα έπνιγα την απογοήτευσή μου στις παρυφές της πραγματικότητας, μέσα στο μέλι, τη ζάχαρη άχνη και την κανέλα από τους λουκουμάδες του *Αιγαίον*. Ένα ημιυπόγειο μαγαζί στην Πανεπιστημίου, το οποίο σερβίρει τραγανούς κι αφράτους λουκουμάδες με μια τρύπα στη μέση. Ακουμπούσα το κεφάλι μου σε εκείνα τα μικρά τραπέζια από μάρμαρο, μύριζα την κανέλα και το καμένο λάδι κι αποχαιρετούσα νοερά το Τρίο Στούτζες, τον Σαρλό, τον Ντόναλντ Ντακ μέχρι την επόμενη Κυριακή.

Κι όσο κι αν έβλεπα ένα μέλλον πασπαλισμένο με την αστερόσκονη του Χόλιγουντ κι όσο κι αν θεωρούσα τον εαυτό μου νεότερη Ελίζαμπεθ Τέιλορ, εξακολουθούσα να πίνω την ασπιρίνη διαλυμένη στο κουταλάκι μαζί με ζάχαρη και να αντιπαθώ τα αγόρια.

Δεν ήθελα να έχω καμιά σχέση μαζί τους.

Τα έβλεπα μόνο στους δρόμους της γειτονιάς μου. Τα ενδιαφέροντά τους με έκαναν να ανατριχιάζω. Έπαιζαν ποδόσφαιρο ή μπουνιές. Τσακώνονταν συνέχεια και «πολεμούσαν» με κάτι μεγάλα ξύλινα σπαθιά.

Ούτε στο σχολείο μου υπήρχαν αγόρια. Στο δημοτικό φοιτούσα στο Τοσίτσειο Αρσάκειο Θηλέων, που βρισκόταν κοντά στην πλατεία Βάθη. Και μετά, παρ' όλες τις αντιρροήσεις της μα-

μάς, προτίμησα να πάω στο δημόσιο. Στο Θ΄ Θηλέων, στην αρχή της οδού Λιοσίων. Μπλε ποδιά, άσπρο γιακαδάκι κι άσπρη κορδέλα στα μαλλιά. Όσο για αγόρια; Ούτε λόγος!

Και τότε κάποια μάγισσα κούνησε το μαγικό της ραβδί και χώθηκε στη ζωή μου ο κινηματογράφος *Ράδιο Σίτυ*. Βρισκόταν στην Πατησίων, στην πλατεία Κολιάτσου. Είχε μια τεράστια ημι-κυκλική οθόνη και ήταν ο μοναδικός που εγκατέστησε το προχωρημένο τεχνολογικά σύστημα Cinemas. Η ταινία είχε στερεοφωνικό ήχο και προβαλλόταν από τρεις μηχανές ταυτόχρονα, χαρίζοντας την αίσθηση του τρισδιάστατου. Χανόμουν στη μαγεία της έβδομης τέχνης.

Κι έτρεχαν τα χρόνια παρέα με τη δεκαετία του '80, αλλά και την τηλεόραση, η οποία άρχισε να μπαίνει δειλά δειλά στα σπίτια μας. Λες και με περίμενε να μεγαλώσω κι άλλο.

Οι μέρες και νύχτες μου περνούσαν στην Αχαρνών. Έκανα και μακρινές βόλτες στην Πατησίων. Έτσι. Πιο πολύ για να βγαίνω έξω από το σπίτι μόνη μου. Περιπατούσα με κατεύθυνση προς την Ομόνοια για να αντικρίζω την Ακρόπολη και να ταξι-δεύω νοερά σε όλα όσα μάθαινα στο σχολείο για τους αρχαίους Έλληνες, τη δόξα και τη λαμπρότητά τους.

Περιδιάβαζα άσκοπα και στον κήπο του σπιτιού μου, μαζεύοντας σαλιγκάρια και ξεριζώνοντας αγριόχορτα, διάβαζα σχολικά ή εξωσχολικά βιβλία κι άκουγα μουσική ατελείωτες ώρες στο δωμάτιό μου, το οποίο ήταν γεμάτο με αφίσες ηθοποιών. Της Ελίζαμπεθ Τέιλορ πρώτα απ' όλα, αφίσες που αναδείκνυαν τα βιολετιά της μάτια, αλλά και του Ρόμπερτ Ρέντφορντ και του Πολ Νιούμαν.

Καμία ουσιαστική επαφή δεν είχα με τη μαμά. Κάθε φορά που κουβεντιάζαμε, μαλώναμε. Για το παραμικρό. Οπότε κι εγώ την παράτησα στον πένθιμο, μοναχικό και τόσο βαρετό της κόσμο.

Ήξερε πάντως καλά πώς να με κάνει να τρέμω ολόκληρη από τα νεύρα μου. Απλώς με φώναζε «Θοδωρίτσα»!

Ανατρίχιαζα και μόνο που το άκουγα.

«Τόσο πολύ τον μισούσες τον μπαμπά μου;» τη ρώτησα μια μέρα.

«Τι είναι αυτά που λες; Εγώ με τον πατέρα σου είχαμε άριστη σχέση», μου απάντησε. «Σε λέω Θεοδωρίτσα γιατί του μοιάζεις. Στον χαρακτήρα. Είσαι τόσο εγωίστρια όσο ήταν κι εκείνος», συνέχισε.

Ήταν πραγματικά ανυπόφορη η μητέρα μου.

Κι έτσι σταμάτησα να της δίνω σημασία. Γιατί στην τελευταία τάξη του γυμνασίου εμφανίστηκε το πρώτο μου φλερτ.

Τον έλεγαν Βαγγέλη κι ήταν συνομήλικός μου. Έμενε δυο σπίτια παρακάτω από μένα. Συναντιόμαστε πολλές φορές στον δρόμο, αλλά ποτέ δεν είχαμε ανταλλάξει ούτε μια «καλημέρα». Μια μέρα με ακολούθησε στις μακρινές μου βόλτες. Το κατάλαβα. Δε φοβήθηκα. Τι θα μπορούσε να μου κάνει; Περπατούσα κοντά μια ώρα. Εκείνος βρισκόταν ένα δυο βήματα πίσω από μένα.

Κάθε φορά που γύριζα το κεφάλι μου για να τον κοιτάξω, εκείνος το έστρεφε αδιάφορα κάπου αλλού.

Κάποια στιγμή περάσαμε μπροστά από ένα ανθοπωλείο και χώθηκε μέσα στο κατάστημα. Για λίγο τον έχασα. Κι εκεί που σκέφτηκα πως είχα απαλλαγεί από την παρουσία του, εμφανίστηκε δίπλα μου, κρατώντας ένα μικρό μπουκέτο ζέμπερες.

«Τα πιο όμορφα λουλούδια του κόσμου για την ωραιότερη κοπέλα του κόσμου», μου είπε και μου τα πρόσφερε.

Κοντοστάθηκα.

Κοίταξα τα λουλούδια που κρατούσε. Αλλά δεν έκανα καμιά κίνηση να τα πάρω.

«Απ' όλα τα λουλούδια εκείνου του ανθοπωλείου διάλεξες τις ζέμπερες; Τις σιχαίνομαι! Χάθηκαν λίγα τριαντάφυλλα;» του είπα κι άρχισα να απομακρύνομαι βιαστικά από κοντά του.

Θα πρέπει να τα έχασε με την αντίδρασή μου. Δε με ακολούθησε. Μερικά λεπτά αργότερα όμως με πρόφτασε. Κι ακούμπησε στην αγκαλιά μου κάτι πανέμορφα κόκκινα τριαντάφυλλα.

«Ικανοποιημένη;» με ρώτησε λαχανιασμένος.

Και λίγο θυμωμένος, για να πω την αλήθεια.

Κούνησα το κεφάλι μου κι ύστερα τον περιεργάστηκα. Με περνούσε κοντά ένα κεφάλι. Ήταν ψηλός κι αδύνατος. Είχε μαύρα μάτια και μαύρα μαλλιά. Κι ήταν αρκετά νόστιμος.

«Με λένε Λουκία», του είπα.

«Και μένα Βαγγέλη», μου απάντησε.

Κι αυτό ήταν.

Μαζί του ένιωσα το πρώτο μου καρδιοχτύπι, μαζί του γεύτηκα το πρώτο μου φιλή. Ξεροσταλιάσαμε σε όλες τις γνωστές πλατείες της Αχαρνών και της Πατησίων, με προτίμηση στην πλατεία Κυψέλης. Μας άρεσε και η Φωκίωνος Νέγρη με τα καταστήματα, τις ταβέρνες, τις ψησταριές, τα ζαχαροπλαστεία και τα καφενεία της. Ούτε κι εγώ ξέρω πόσα προφιτερόλ φάγαμε παρέα στο *Καφέ Φλόκα*. Ένα βράδυ μάλιστα τόλμησα να πάω μαζί του σε ένα γνωστό κλαμπ στη Φωκίωνος. Εκεί ήπια και το πρώτο μου ποτό. Βερμούτ ήταν, αν θυμάμαι καλά. Και μετά αρχίσαμε να χορεύουμε αγκαλιασμένοι ώρες ολόκληρες. Ξεχαστήκαμε.

Όταν γύρισα σπίτι, η μητέρα μου άρχισε να ουρλιάζει σαν υστερική.

«Πώς τολμάς να έρχεσαι τέτοια ώρα; Τι ρεζιλίκια είναι αυτά; Δε θα γίνει πόρνη η δική μου κόρη. Το καταλαβαίνεις; Δε θα ξαναβγείς ποτέ από το σπίτι βραδιάτικα χωρίς την έγκρισή μου! Μ' ακούς, παλιοκόριτσο;»

Δεν της απάντησα. Μόνο την κοίταξα αψήφιστα.

«Καλά έλεγε ο πατέρας σου! Ίδια η αδελφή του έγινες! Το ξέρεις πως από εκείνη κληρονόμησες τα μάτια της; Αν συνεχίσεις αυτή την τακτική, σίγουρα θα έχεις κακό τέλος, να μου το θυμηθείς! Σε κανέναν γκρεμό θα καταλήξεις κι εσύ, σαν κι εκείνη την πόρνη!» συνέχισε να φωνάζει.

Τα έχασα. Είχε αδελφή ο πατέρας μου; Κι είχα κληρονομήσει το χρώμα των ματιών μου από εκείνη; Κανένας δε μου το είχε ξαναπεί αυτό. Ούτε καν ήξερα πως είχα θεία.

Και πως ήταν πόρνη!

«Ο μπαμπάς είχε αδελφή;» τη ρώτησα σαν χαμένη. «Γιατί δε μου το είπατε ποτέ;»

Η μαμά δαγκώθηκε. Κατάλαβα πως μες στα νεύρα της της ξέφυγε και μου μίλησε για την πεθαμένη θεία μου.

«Δεν έλεγε πολλά για την αδελφή του ο πατέρας σου. Τον είχε πληγώσει τόσο πολύ, που δεν ήθελε ούτε το όνομά της να αναφέρει! Μεγαλύτερή του ήταν και γυρνούσε από εδώ κι από εκεί με τον αγαπητικό της. Τι κατάλαβε; Έπεσε μόνη της στον γκρεμό. Αυτοκτόνησε! Τι νομίζεις; Πως έχουν καλό τέλος τα κορίτσια που δεν ακούν τους γονείς τους;»

Τα λόγια της μου ανέβασαν το αίμα στο κεφάλι.

«Μα τι είναι αυτά που λες, μαμά; Παλάβωσες; Δεν είμαι πόρνη. Πώς τολμάς και μου το λες αυτό; Όσο για τα βράδια, δε θα ακολουθήσω τη συμβουλή σου. Θα γυρίζω στο σπίτι ό,τι ώρα μου γουστάρει. Να το πάρεις απόφαση!» τσίριξα αναστατωμένη και σταμάτησα να μιλάω.

Έπρεπε να ξαναβρώ την ανάσα μου.

Ξαφνικά η μαμά έκανε ένα απειλητικό βήμα προς το μέρος μου. Δεν κουνήθηκα από τη θέση μου όμως. Δεν τη φοβήθηκα.

Το χαστούκι που μου έδωσε με αιφνιδίασε. Ποτέ στη ζωή μου δεν είχε σηκώσει χέρι πάνω μου.

Μισόκλεισα τα μάτια μου και την κοίταξα με κακία.

«Σε μισώ!» της φώναξα μετά, τρίβοντας το κατακόκκινο μάγουλό μου.

Κι ύστερα κατέβηκα τρέχοντας την ξύλινη σκάλα. Σκόνταψα όμως στα τελευταία σκαλιά κι έπεσα με το κεφάλι στις ασπρόμαυρες πλάκες.

Ζαλίστηκα για λίγο, αλλά κατάφερα να σηκωθώ όρθια.

«Λουκία; Λουκία μου; Χτύπησες; Είσαι καλά, κοριτσάκι μου;» φώναξε από ψηλά η μαμά.

Η φωνή της ήταν πλημμυρισμένη πανικό.

Χαμογέλασα ειρωνικά, παρόλο που πονούσα. Δεν της απάντησα όμως. Επίτηδες. Για να νιώσει τύψεις.

Και τότε μου ήρθε να βάλω τα κλάματα. Αλλά δεν τα έβαλα. Ρούφηξα τη μύτη μου, σηκώθηκα όρθια και έφυγα από το σπίτι, κοπανώντας με θόρυβο την εξώπορτα, τη στιγμή που την άκουσα να κατεβαίνει τρέχοντας τα σκαλιά, για να δει αν είμαι καλά.

Δεν ήξερα πού να πάω. Περασμένα μεσάνυχτα ήταν.

Ξαφνικά είδα από μακριά κάποιον να καπνίζει. Έκανα ένα δυο βήματα προς το μέρος του. Το φως του δρόμου με βοήθησε να καταλάβω πως ήταν ο Βαγγέλης.

«Λουκιά; Τι συμβαίνει; Τι έπαθες; Είσαι καλά;» με ρώτησε.

Δεν του απάντησα. Μόνο έπεσα κλαίγοντας στην αγκαλιά του.

Λίγο αργότερα έτρεξε στο σπίτι του. Γύρισε και πάλι κοντά μου κουβαλώντας μαζί του πάγο για το κεφάλι μου, μια μάλλινη κουβέρτα και αρκετές σακούλες με τσιπς. Ύστερα έβγαλε από την τσέπη του κάτι κλειδιά.

Εκείνο το βράδυ κάναμε για πρώτη φορά σεξ μέσα στο αυτοκίνητο του πατέρα του, που ήταν παρακαρτισμένο δυο στενά πιο κάτω από τον δρόμο που μέναμε. Μετά φάγαμε όλα τα σακουλάκια με τα πατατάκια και κουκουλωθήκαμε με την κουβέρτα στα πίσω καθίσματα. Ο ένας πάνω στον άλλο.

Δεν μπορώ να πω ότι ξετρελάθηκα με την πρώτη μου σεξουαλική επαφή. Χάρηκα όμως γιατί έκανα κάτι που δε θα ενέκρινε με τίποτα η μητέρα μου. Ήμουν απίστευτα θυμωμένη μαζί της.

Σημερώματα θα ήταν όταν γύρισα σπίτι μου. Έτρεξα στο δωμάτιό της. Δεν κοιμόταν.

Είχε έρθει η δική μου σειρά να τα βάλω μαζί της.

«Αν τολμήσεις να με ξαναπείς πόρνη, να με μαλώσεις, να μου υψώσεις τη φωνή και να σηκώσεις χέρι πάνω μου, να ξέρεις πως την έχασες την κόρη σου. Μια για πάντα! Συνεννοηθήκαμε;» φώναξα όσο πιο δυνατά μπορούσα.

Δεν περίμενα την απάντησή της. Έτρεξα στο δωμάτιό μου, έπεσα στο κρεβάτι με τα ρούχα και κοιμήθηκα μέχρι το μεσημέρι.

Ούτε καν νοιάστηκα να σηκωθώ και να πάω σχολείο.

Ούτε καν τόλμησε να με ενοχλήσει η μητέρα μου.

Μόλις ξύπνησα κι άνοιξα την πόρτα μου, έπεσα πάνω της. Την κοίταξα με ύφος αγριεμένο.

«Καλημέρα, Λουκία μου», άρχισε με μια φωνή που έσταζε γλύκα.

Δεν την καλημέρισα.

Την προσπέρασα και προχώρησα προς την κουζίνα. Το κεφάλι μου με έσφιγγε. Ήθελα επειγόντως έναν καφέ.

Με ακολούθησε.

«Θέλω... να, θέλω να σου ζητήσω συγγνώμη για χτες το βράδυ, για τη συμπεριφορά μου», συνέχισε. «Τρελάθηκα από την αγωνία μου. Δεν έπρεπε να γυρίσεις τέτοια ώρα στο σπίτι. Χωρίς να μου πεις κουβέντα; Νόμιζα πως έπαθες κάτι, πως δε θα σε ξαναδώ ζωντανή! Με συγχωρείς; Δεν ήθελα να σε χτυπήσω, δεν ήθελα!»

Και πάλι δεν της απάντησα.

Με περίμενε όση ώρα έφτιαχνα τον καφέ μου κι ύστερα κάθισε απέναντί μου στο τραπέζι της κουζίνας.

Ήπια μια γερή γουλιά από το φλιτζάνι μου.

«Θέλω να μου μιλήσεις για την αδελφή του μπαμπά», της είπα. Ψυχρά.

Τα έχασε. Σήκωσε τα μάτια της προς το ταβάνι. Σταύρωσε τα δάχτυλά της πάνω στο τραπέζι, τα ξεσταύρωσε. Δίσταξε.

Τόσο μεγάλο μυστικό ήταν πια η ζωή της αδελφής του πατέρα μου;

«Λοιπόν;» μουρμούρισα και την κοίταξα.

«Την έλεγαν Αλκμήνη και ήταν τρία χρόνια μεγαλύτερη από τον πατέρα σου...» άρχισε η μαμά, παίρνοντας μια βαθιά ανάσα. «Είχε κάτι μεγάλα μενεξεδιά μάτια, ίδια, ολόιδια με τα δικά σου. Και ήταν πανέμορφη. Σαν ηλιαχτίδα. Όμως... Ήταν αυστηρός ο πατέρας της. Ήταν αυστηρός ο πεθερός μου. Μανιάτης, βλέπεις. Και στρατιωτικός. Άλλες εποχές τότε. Μαυροφορούσα η πεθερά μου, υποταγμένη στην κυριαρχία του άντρα της, απόλυτα εξαρτημένη από εκείνον, γερασμένη πριν καν κλείσει τα

σαράντα της χρόνια. Έτσι τουλάχιστον τη θυμόταν ο μπαμπάς σου. Και η Αλκμήνη, ένα πανέμορφο κορίτσι που διψούσε για την ελευθερία, διψούσε για τον έρωτα... Ήταν τόσο όμορφη. Όλοι οι άντρες του χωριού αναστέναζαν στο πέρασμά της. Γρήγορα συνάντησε τον έρωτα στο πρόσωπο κάποιου νεαρού συγχωριανού της. Γρήγορα έπεσε στην αγκαλιά του. Το έμαθαν όλοι. Το έμαθε κι ο πεθερός μου. Θεριό ανήμερο έγινε! Ποιος είδε τον Θεό και δεν τον φοβήθηκε! Τη χτύπησε, την έβρισε, την κλειδαμπάρωσε μέσα στο σπίτι. Κι αποφάσισε να την παντρεύει άρον άρον με έναν συνομήλικό του, έναν προύχοντα του χωριού», είπε η μαμά και αναστέναξε.

Κοίταξα το φλιτζάνι μου.

«Κατάλαβα», μουρμούρισα. «Και η θεία δεν άντεξε τη μίσση που διάλεξαν για κείνη».

Η μαμά κούνησε λυπημένη το κεφάλι της.

«Ένα βράδυ σκαρφάλωσε έξω από το παραθύρι της, το έσκασε από το σπίτι της χωρίς να το πάρει είδηση κανένας, έτρεξε ως τον γκρεμό. Και έπεσε από εκεί... Την άλλη μέρα το πρωί τη βρήκαν. Η μάνα της τρελάθηκε από την καημό της, έχασε τα λογικά της από τον ανεπίπρωτο πόνο. Πέθανε από την καρδιά της δύο μήνες αργότερα. Κι ο πατέρας της...»

Σταμάτησε να μιλάει. Ξερόβηξε.

«Κι ο πεθερός μου ξαναπαντρεύτηκε. Βρήκε μια γυναίκα να του μεγαλώσει τον γιο. Παράτησε τη Μάνη. Ήρθε να ζήσει στην Αθήνα. Πέθανε κι εκείνος προτού κλείσει τα εξήντα του χρόνια. Πέθανε με το όνομα της κόρης του στα χείλη. Κι έδωσε στον πατέρα σου τούτο εδώ», είπε.

Από την τσέπη της ζακέτας της έβγαλε έναν κιτρινωμένο φάκελο και τον ακούμπησε πάνω στο τραπέζι.

«Γράμμα είναι;» ρώτησα.

Η μαμά κούνησε για άλλη μια φορά το κεφάλι της.

«Ναι. Μου το έδωσε ο πατέρας σου. Ήξερα πως θα με ρωτήσεις για τη θεία σου. Γι' αυτό σ' το έφερα να το διαβάσεις. Ακου-

μπισμένο πάνω στο κρεβάτι της το βρήκαν. Τα τελευταία λόγια που έγραψε η Αλκμήνη είναι. Λίγο πριν γκρεμοτσακιστεί... Κι ήταν τόσο μικρούλα, η καημένη. Την ηλικία σου είχε».

«Και τι σχέση έχω εγώ με την Αλκμήνη, μαμά; Και γιατί την αποκάλεσες πόρνη; Ένα αγόρι αγάπησε. Εσύ μόνη σου το είπες. Μια ερωτευμένη κοπελιά ήταν. Δεν πουλούσε το κορμί της από εδώ και από εκεί!»

Τα μάτια της μαμάς βούρκωσαν.

«Έχεις δίκιο, μα... Ο πατέρας σου δεν ήθελε να κάνει κορίτσια, Λουκία. Γιους ήθελε. Άκουγε καθημερινά τον δικό του πατέρα να φωνάζει “πόρνη” την Αλκμήνη. Άκουγε καθημερινά τα χειρότερα από κείνον. Κι ύστερα η αυστηρότητά του, η κίνηση απελπισίας της αδελφής του, ο θάνατός της κατέστρεψαν την οικογένειά του. Τη διέλυσαν. Ο πόνος και οι τύψεις έκαναν τον πεθερό μου μισογύνη. Κι ο μπαμπάς σου τα φοβόταν τα κορίτσια, τα έτρεμε. Πίστευε πως δεν ήταν ικανός να μεγαλώσει κόρες. Κι έτυχε να γεννηθείς και να μοιάζεις με την Αλκμήνη του. Ακόμα και τα μενεξεδιά της μάτια πήρες. Αντί να χαρεί, στενοχωρήθηκε. Τα έχασε. Τον κυρίευσε πανικός. “Πρόσεχε τη Λουκία, γυναίκα!” μου έλεγε και μου ξανάλεγε. “Πρόσεχέ την! Μην καταντήσει σαν την αδελφούλα μου. Μην μπλέξει με τα αγόρια. Να ξέρεις πως δε θα το αντέξω...” Μπορείς άραγε να με καταλάβεις; Μπορείς να καταλάβεις πώς ένιωθα ακούγοντας κάθε μέρα τον πόνο του;»

«Κουταμάρες λες, μαμά! Εγώ δεν έχω καμιά σχέση με την Αλκμήνη. Εγώ στη θέση της θα μούντζωνα τον τύραννο τον πατέρα μου, θα του γύριζα την πλάτη και θα έφευγα μακριά. Ντροπή σου να τη φωνάζεις πόρνη, την καημενούλα. Το μόνο της ελάττωμα ήταν η δειλία και η ατολμία της. Σύνελθε, λοιπόν, γιατί θα σε αφήσω μόνη σου. Θα εξαφανιστώ από τα μάτια σου. Δε ζούμε στη Μάνη. Δε ζούμε σε εκείνες τις σπαραχτικά ηλίθιες εποχές», φώναξα.

Σηκώθηκα απότομα όρθια, άρπαξα το γραμμάτι της θείας μου από το τραπέζι και βγήκα τρέχοντας από την κουζίνα.

Το ίδιο βράδυ λίγο πριν κοιμηθώ άνοιξα εκείνο τον κιτρινωπό, τάλαιπωρημένο φάκελο κι άρχισα να διαβάζω το γράμμα που έκρυβε μέσα του.

Τα γράμματα της Αλκμήνης ήταν καλλιγραφικά, το σχήμα τους στρογγυλεμένο. Στο τελειώμά τους τα τραβούσε. Τα έκανε να θυμίζουν γιρλάντες. Κι ήταν τα τελευταία γράμματα που έγραψε στη ζωή της. Και ήταν ήρεμη όταν τα έγραφε. Απόλυτα αποφασισμένη να πηδήξει σε εκείνο τον γκρεμό, να βάλει ένα τέλος στη ζωή της, όπως κατάλαβα.

Η απόκοσμη γύμνια γύρω μου.

Η πέτρα. Η ανστηρότητα. Η καταδίκη μου.

Ίσως να φταίνε τα μάτια μου που είναι μενεξεδιά. Που είναι καταραμένα.

Κι ο πατέρας μου. Ατεγκτος. Το ηλιοψημένο πρόσωπό του σκληρό, ίδιος γρανίτης. Ένας γρανίτης που παγώνει τα συναισθήματά του.

Εκείνος με έφερε στον κόσμο.

Εκείνος θα με οδηγήσει και στη χώρα των νεκρών.

Πνίγομαι. Δεν αντέχω άλλο. Επιβλητικό και ανστηρό συνάμμα το μέρος όπου ζω. Ήλιος, πέτρα και θάλασσα. Την πέτρα τη συναντάω παντού. Στα καλντερίμια, στις εκκλησιές, στα σπίτια, στους πύργους. Και τώρα βαθιά μέσα στην καρδιά μου.

Οι εικόνες γύρω μου φαντάζουν νεκρές φύσεις. Ανασαίνω μόνο με τη σκέψη του καλού μου. Ζω με την ανάμνηση των φιλιών του. Στο Πόρτο Κάγιο μένει ο αγαπημένος μου. Κι είναι καλός κι είναι υπέροχος, κληρονόμησε τη γλύκα της θάλασσας.

Μεμιάς ομόρφυνε η ζωή μου όταν τον αντάμωσα εκείνο το ευλογημένο ηλιοβασιλέμα σε ένα καλντερίμι. Μεμιάς σύννεφο από μπαμπάκι άρχισε να μου φαντάζει ακόμα και εκείνη η γκριζα πέτρα που με περικυκλώνει από τη στιγμή που άνοιξα τα μάτια μου.

Πλημμύρισε χρώματα η ματιά μου, κίτρινα σπαρτά, βό-

τανα κι αγριολούλουδα. Κι η ανάσα μου, ένα αεράκι πνιγμένο στα αρώματα.

Και τότε ο πατέρας μου με τιμώρησε. Έδιωξε μακριά τον αγαπημένο μου. Έδιωξε μακριά τη γλύκα της θάλασσας.

Μια μαραμμένη φραγκοσουκιά έγινε η ζωή μου κι εγώ το λουλούδι της που του έκοψαν μεμιάς την ανάσα. Που το μάραναν.

Το πεπρωμένο μου πικρό κι ασάλευτο είναι πια.

Δεν αντέχω να ζω δίχως τη γλύκα της θάλασσας, δίχως τη γλύκα των φιλιών του λατρεμένου μου.

Δεύτερη θέλω να είναι η ανάσα μου.

Μην κλάψετε για μένα.

Την απόφασή μου την πήρα. Και είμαι ευτυχισμένη.

Γρήγορα θα ανασάνω και πάλι. Γρήγορα θα ελευθερωθώ.

Πάω να συναντήσω εκείνο το σύννεφο το μπαμπακένιο.

Αντί...

Ξεράθηκε το στόμα μου, βούρκωσαν τα μάτια μου.

Καημένη Αλκμήνη, σκέφτηκα. «Καημένη μου θεία. Όχι, όχι, δεν είχες δίκιο. Δεν είναι καταραμένα τα μάτια μας. Ευλογία του Θεού είναι. Αλλά εσύ ήσουν ευάλωτη. Δεν μπόρεσες να παλέψεις. Θα είμαι σκληρή όμως εγώ, θα δεις. Σου το ορκίζομαι! Δε θα αφήσω να με αγγίξει η κακία των ανθρώπων, δε θα τους επιτρέψω να με πληγώσουν. Δε θα υποκύψω στους νόμους τους! Θα πάρω εκδίκηση, θεία μου. Θα πάρω εκδίκηση. Για σένα...» μονολόγησα.

Και μετά άρχισα να κλαίω με λυγμούς.

Μια γυναίκα που λατρεύτηκε. Που έκανε όλη την Ελλάδα να την ερωτευτεί. Τη στιγμή που γεννήθηκε, ένας νάρκισσος ξεπρόβαλε το κεφαλάκι του από το χώμα και τα αστέρια πήραν φωτιά. Δώρα μοναδικά τής χάρισαν, τα βιολετιά της μάτια. Κι ένα υποκριτικό ταλέντο αστείρευτο.

Μια ζωή στο κόκκινο η ζωή της. Κρυμμένη πίσω από λάθη και πάθη, μυστικά και ψέματα. Φόνους, υπεξαιρέσεις, απιστίες και αμαρτίες ανείπωτες. Κάθε άντρας που βρέθηκε δίπλα της την ερωτεύτηκε. Κάθε παιδί που γέννησε τη μίσησε. Μα δεν την ενδιέφερε δόλου. Τους φερόταν υποτιμητικά. Γιατί δεν είχαν ταλέντο, δεν είχαν ομορφιά, δεν ήταν διάσημοι.

Θα έρθει άραγε η στιγμή που θα χαρίσει το βασίλειό της για δυο φιλιά;

Ένα μυθιστόρημα που ανασαίνει τις μυρωδιές του φεγγαριού, βουτάει στο απέραντο γαλάζιο των νησιών μας, γεύεται στάλες από τη γοητεία της Ρώμης, περπατάει ξυπόλυτο στον τελευταίο κρυμμένο παραδεισο σε αυτή τη γη. Και τραγουδάει για μια αγκαλιά, χάνεται σε δυο φιλιά...

Γιατί η αγάπη είναι σαν την αλφάβητο. Πρέπει να έχεις κάποιον κοντά σου να σ' τη συλλαβίσει από την αρχή.

Εκδόσεις **ΨΥΧΟΓΙΟΣ**

www.psichogios.gr

ISBN: 978-618-01-1485-0

9 786180 114850

ΚΩΔ. ΠΗΧΗΣΗΣ 17902

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η